

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **H. H. C.**, státní příslušnost, pobytem v ČR,, zastoupeného
Mgr. Ondřejem Novákem, advokátem se sídlem AK Janíkova, Novák
a partneři s.r.o., se sídlem Farní 19, 738 01 Frýdek - Místek

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2018, č. j. OAM-213/ZA-ZA11-K01-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalovaného vydané dne 29. 8. 2018 pod č. j. OAM-213/ZA-ZA11-K01-2017, kdy žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.
2. Žalobce v žalobě namítal, že ze strany žalovaného byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění neobsahuje zákonem požadované náležitosti, § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, neboť uvedeným rozhodnutím dochází k porušení uvedeného mezinárodního závazku, čl. 3 Úmluvy proti mučení, neboť uvedeným rozhodnutím dochází k porušení uvedeného mezinárodního závazku a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť uvedeným rozhodnutím dochází k porušení uvedeného mezinárodního závazku.
3. Žalobce pak uvedl, že správní orgán pochybil, když nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.
4. Správní orgán na str. 9 odst. 1 napadeného rozhodnutí uvádí, že pečlivě prostudoval materiály doložené žalobcem na USB flashdisku a zároveň v téže větě uvádí, že tyto materiály s ohledem na hospodárnost řízení pro nadbytečnost nepřekládal. V závěru odstavce poté správní orgán konstatuje, že tyto materiály žadatele (přičemž není konkrétně uvedeno, které z žadatelem doložených materiálů) vzal na vědomí jako další zdroj informací o stavu lidských práv v žadatelově zemi. Správní orgán tedy nepřihlédl ke skutečnosti, které hovoří ve prospěch žalobce, kdy uvedené materiály nepřeložil. Zároveň trpí napadené rozhodnutí zmatečností a nepřezkoumatelností, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí dvě navzájem se logicky vylučující skutečnosti, a to:
 - a) že se s žalobcem doloženými materiály pečlivě seznámil;
a zároveň
 - b) že z důvodu hospodárnosti neprováděl jejich překlad.
5. Z dalších materiálů, které jsou rovněž součástí spisu vedeného žalovaným, je rovněž zřejmé, že žalovaný neovládá jazyk žadatele natolik, aby pro pečlivé seznámení s materiály nevyžadoval jejich překlad do českého jazyka.

6. Žalovaný posoudil jako nerelevantní studentskou kartu doloženou žadatelem s odůvodněním, že se jedná o nepravdivý doklad. Přitom je zcela zjevné, že již samotná existence tohoto dokladu prokazuje pravdivost výpovědi žalobce, a to konkrétně skutečnost, že se ve své vlasti nemohl po propuštění z vězení nadále prokazovat svým pravým jménem, a potřeboval opustit zemi původu z důvodu své bezpečnosti.
7. V této souvislosti je nutno rovněž odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. V tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2004, č. j. 5A 157/2002-35, dále pak také na rozsudek NSS 4Azs 300/2004.
8. Rovněž je ve vztahu k napadenému rozhodnutí a ke skutečnosti, že z napadeného rozhodnutí nelze vůbec rozeznat, které konkrétní důkazy vedly ke kterým konkrétním skutkovým zjištěním a z jakých důvodů, zcela aplikovatelný rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30Cdo 39/47/2007 ze dne 16. 9. 2009.
9. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že napadený rozsudek je nutno z důvodu nepřezkoumatelnosti zrušit.
10. Další důvody pro zrušení rozhodnutí dle žalobce jsou následující.
 - a) Žalovaný ve svém rozhodnutí rovněž napadá důvěryhodnost žalobce. Na tomto místě je nutno v první řadě zdůraznit skutečnost, že žalovaný při svém posuzování důvěryhodnosti žalobce postupoval v rozporu s relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu ohledně důvěryhodnosti.
 - b) V rozhodnutí NSS, sp. zn. 10Azs 254/2017 je uvedeno k problematice důvěryhodnosti následující:

Pokud se však žadatel po celou dobu řízení drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet [...]. Důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti se aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele o azyl, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy. To znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel o azyl, žalovaný musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř nájisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim bude přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti.

V konečné fázi tedy žalovaný posuzuje všechny relevantní skutečnosti a okolnosti žádosti o mezinárodní ochranu jednotlivě i ve vzájemných souvislostech.

11. V tomto směru pak žalobce odkázal na rozhodnutí NSS sp. zn. 2Azs 18/20109.
12. Je nutné zdůraznit, že žalobcem uváděné informace zcela zapadají do rámce informací o zemi původu žalobce a že zde nejsou žádné informace podstatného charakteru, které vybočují z linie azylového případu. Co se týče nesrovnalostí ohledně cestovního dokladu žalobce, pak je nutno zdůraznit, že žalobce sám uvedl, že předmětný cestovní doklad mu zajistil prostředník a tento doklad byl zřejmě padělaný, neboť byl žalobci následně prostředníkem odebrán bezprostředně po příletu do Paříže. Co se týče informací ohledně cestovního dokladu žalobce, které jsou obsaženy v protokolu z pohovoru v Nizozemí, pak žalobce uvádí, že se jedná o nesprávný překlad žalobcem uváděných odpovědí, kdy žalobce byl nizozemským orgánem dotazován, zda je mu známo, jakým způsobem lze v zemi původu žalobce vyřídit cestovní doklad, na což žalobce odpověděl, že je zapotřebí voličský průkaz. Rovněž je nesprávně přeloženo, že by žalobce předmětný pas ztratil v průběhu letu do Paříže. Z povahy věci je zřejmé, že pas v průběhu letu, když člověk sedí bez pohybu na jednom místě, dost dobře ztratit nelze. Jedná se tak patrně o chyby daného tlumočníka.
13. Žalovaný rovněž pochybil, pokud v rámci své činnosti nezjišťoval možnosti získání padělaného pasu v Demokratické republice Kongo. Je zřejmé, že v rámci dokazování se tato informace vztahuje k zemi původu žalobce a je v daném řízení relevantní. Žalobce proto dokládá důkazní materiál prokazující praxi získání padělaných dokladů v Demokratické republice Kongo.
14. Co se týče důvěryhodnosti žalobce, je dále nutné odkázat na rozhodnutí NSS, který ve svém rozhodnutí č. j. 5Azs 66/2008-70 konstatoval:
15. *„pokud je byt' jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé, či že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, žalovaný nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování; naopak musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu“.*
16. Žalovaný zcela v rozporu s citovanou judikaturou posuzoval žalobcem tvrzené absolvované útrapy, které prožil v zemi původu a které jsou rovněž zcela objektivně doložitelné zdravotním stavem žalobce (např. vyražená část zubu po úderu dozorce).
17. Dále je nutno akcentovat rozhodnutí NSS, č. j. 2Azs 71/2006-82:

18. *„bývá-li tento důsledek v případech obdobných případů žadatele nikoliv ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nadevší pochybnost“ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případů žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek brozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoliv jako s jevem toliko výjimečným“.*
19. V tomto směru pak žalovaný odkázal také na rozhodnutí NSS, č. j. 8Azs 92/2014-58.
20. Dále pak dle žalobce žalovaný pochybil, pokud posuzuje bez jakéhokoliv bližšího zkoumání jako pravdivé údaje z padělaného pasu, který žalobce odevzdal prostředníkovi. U studentského průkazu doloženého žalobcem bylo jeho padělání důvodem, proč žalovaný tento důkaz ani nepřekládal ani k němu nepřihlížel. Je proto překvapivé, že přistoupil u padělaného pasu k opačnému přístupu a provedl jeho detailní zkoumání. Přitom tento pas dodal žalobci prostředník, a tento jej žalobci po přiletu do Paříže rovněž odebral. Je přitom zřejmé, že padělatel pravděpodobně pouze vyměnil osobní údaje a pas využije pro další osobu. Jinak si nelze ani vysvětlit jeho odebrání, ke kterému došlo v Paříži.
21. Dle žalobce žalovaný také pochybil, pokud posuzuje bez jakéhokoliv bližšího zkoumání jako pravdivé údaje z padělaného pasu, který žalobce odevzdal prostředníkovi. U studentského průkazu doloženého žalobcem bylo jeho padělání důvodem, proč žalovaný tento důkaz ani nepřekládal ani k němu přihlížel. Proto je překvapivé, že přistoupil u padělaného pasu k opačnému a provedl jeho detailní zkoumání. Přitom tento pas dodal žalobci prostředník a po přiletu do Paříže jej rovněž odebral.
22. Žalovaný dále uvádí, že považuje za zásadní nesrovnalosti v popisu mučení žadatele o azyl. Z výpovědi žalobce ovšem žádné zásadní nesrovnalosti nevyplývají. Naopak se v podstatných skutečnostech neliší (nedostatek jídla, bití, polévání vodou, nucené práce). Nutno rovněž poukázat na zdravotní stav žalobce, kdy do dnešního dne potřebuje odbornou psychologickou pomoc a jeho psychický stav je relevantní skutečností, která mohla a může narušovat jeho způsobilost o těchto traumatických skutečnostech hovořit.
23. Žalovaný rovněž v rámci svého rozhodnutí vykládá ryze účelově lékařskou zprávu doloženou žalobcem, kdy konstruuje a bere za prokázané, že žalobce je „počítačovým inženýrem“, přičemž již toto slovní spojení je krajně nelogické.

Žalovaný rovněž nikterak nezohledňuje skutečnost, že údaje vypsané v dané lékařské zprávě, kdy byl žalobce hospitalizován s akutními zdravotními problémy (zanícené mandle), byly vepsány bez přítomnosti jakéhokoliv tlumočníka, kdy se žalobce dorozumíval anglickým jazykem, který ovládá méně než jeho rodný jazyk a rovněž přítomný zdravotní personál nehovořil plynou angličtinou. Žalobce ve skutečnosti uvedl, že je inženýr, z čehož patrně byl v důsledku nedorozumění nakonec vytvořen „počítačový inženýr“, uvedený v dané lékařské zprávě. Je rovněž otázkou, proč se žalovaný na tyto skutečnosti žalobce v rámci pohovorů nezeptal. Skutečnost, že žalobce v rámci anamnézy neuvedl své ne-akutní zdravotní potíže, je zcela přirozená, a to především s ohledem na jeho akutní zdravotní indispozice, které byly jeho zásadním a primárním problémem, a dále s ohledem na jazykovou bariéru, kdy se žalobce s lékaři domlouval bez přítomnosti tlumočníka jazykem anglickým, který přítomný zdravotní personál neovládal příliš dobře a rovněž pro žalobce se jedná o jazyk, který není jeho mateřštinou.

24. Žalobce rovněž v rámci řízení uvedl, že se pravidelně setkává s psychologkou, která mu předepsala pravidelnou medikaci. Tuto skutečnost žalovaný vůbec nezohlednil. Rovněž měl žalobce domluvenou schůzku s neurologem. Tyto skutečnosti objektivně a zcela zřejmě indikují posttraumatické problémy žalobce, které mohly rovněž ovlivňovat výpověď žalobce.
25. Žalobce rovněž doložil také další záznamy o návštěvách lékařů, které musel podstoupit vzhledem k následkům jeho pobytu ve vězení.
26. Co se týče žalobcovy znalosti programu opoziční strany, pak tato odpovídá jeho výpovědi, kdy uvedl, že z programu strany znal pro něj důležité body. Účastí na manifestaci chtěl žalobce svobodně vyjádřit svůj politický názor, kdy se rozhodl svou účastí přispět ke změně politické situace ve své zemi.
27. Výpověď žalobce je tedy konzistentní a bez zásadních rozporů, kdy žalobce vypověděl řadu detailních informací, kterými prokázal pravdivost svých tvrzení. Naopak účelová snaha žalovaného o znevěrohodnění žalobce nemůže ve vztahu ke všem provedeným (resp. protiprávně neprovedeným) důkazům a výše uvedené judikatuře obstát. S ohledem na tyto skutečnosti je nutné napadené rozhodnutí zrušit.
28. Žalovaný v rámci svého rozhodnutí uvádí, že navrátilcům do Demokratické republiky Kongo nehrozí vážná újma, avšak žalovaný vychází ze zdrojů z roku 2015. Následně žalovaný uvádí, že v roce 2016 došlo ke zhoršení situace, tuto skutečnost však již nijak uspokojivě nerozvíjí. Žalovaný tedy porušil svou povinnost zjistit skutkový stav ohledně země původu žalobce tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Požadavek na rozšíření důkazních materiálů je spojen

také se stářím některých dokumentů, ze kterých vycházel žalovaný (např. Zpráva o stavu lidských práv a demokracii za rok 2016 – Kapitola VI.: Prioritní země – Demokratická republika Kongo (DRK), Foreign and Commonwealth Office; Zpráva o stavu lidských práv a demokracie za rok 2014; Demokratická republika Kongo – aktualizace v průběhu roku k červenci 2015; a další, které sice reflektují situaci v zemi původu žadatele blíže k době, kdy žadatel v zemi původu trpěl pronásledováním, čímž mají objasnit pravdivost žadatelových slov, nicméně již nereflexují aktuální stav. Správní orgán tak nezjistil aktuální stav pronásledování politických odpůrců v zemi, ač to bylo jeho zákonnou povinností v daném řízení.

29. Žalovaný se v rámci napadeného rozhodnutí zabývá situací politických žadatelů o azyl, zcela ovšem pomíjí skutečnost, že žadatel je především politickým vězněm, který uprchl za pomoci dozorce, což jeho situaci výrazně zhoršuje a zvyšuje pravděpodobnost dalšího zadržení a nelidského zacházení.
30. Žalovaný rovněž pochybil, pokud neprovedl překlad a nezabýval se zprávami o zemi původu doloženými v průběhu řízení žalobcem. Z těchto zpráv přitom vyplývá zcela reálná hrozba pronásledování žalobce. Z důvodu tohoto procesního pochybení je rovněž nutno zrušit napadené rozhodnutí.
31. Nebezpečí návratu ve věci žalobce je vyostřeno skutečností, že byl tajně propuštěn z vězení jedním z dozorců. Je tedy vysoce pravděpodobné, že by po případné identifikaci v zemi mohl být opětovně zadržen a bez dalšího uvězněn. V daném případě tedy není podstatné, že není známým politickým aktivistou. Pokud byl zadržen policejními orgány při pokojné manifestaci a následně bez soudu rok a půl uvězněn, pak po návratu jako uprchlý vězen mu jednoznačně hrozí přímé nebezpečí dalšího uvěznění spojeného s nelidským a ponižujícím zacházením. Je tedy zřejmé, že žalobci zjevně hrozí nebezpečí závažné újmy v případě návratu do země původu.
32. Lze tedy uzavřít, že žalobce jednoznačně splňuje veškeré podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, kdy žalovaný pochybil, pokud mu azyl neudělil.
33. S odkazem na předchozí části odůvodnění se žalobce domnívá, že je dáno mnoho kumulativně naplněných důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí, kdy ke zrušení tohoto rozhodnutí by stačil samostatně kterýkoliv z nich.
34. Z těchto, tedy ze shora uvedených důvodů, navrhoval zrušit rozhodnutí žalovaného vydaného dne 29. 8. 2018 a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
35. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou a účelovou. Žalobce dále v žalobě nejen opakuje či shrnuje, co říkal u pohovorů, ale

i svá tvrzení „upřesňuje“ podle toho, jaké konkrétní nesrovnalosti správní orgán našel a v napadeném rozhodnutí zdůvodnil. Žalobce svá tvrzení přitom umocňuje ve snaze připsat jim požadovaný azylový význam. Žaloba upozorňuje na rozpor s ust. § 3, § 50 odst. 3 a 4, a § 68 odst. 3 správního řádu, na rozpor s ust. § 12 a § 14a odst. 1 zákona o azylu, na rozpor s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a na rozpor s čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků; mnohdy však ale s tímto vymezením co do konkretizace dále nepracuje.

36. Žalobce, pokud správnímu orgánu vytýká konkrétní pochybení, používá metodu „částečné interpretace“, kdy z napadeného rozhodnutí cíleně vybírá pouze ty pasáže, které jeho závěry podporují, ty pak staví především do cíleně určených logických vazeb (např. protikladů). Tak je tomu třeba u žalobní námitky ohledně žalobcem zmiňovaného odůvodnění na str. 9 napadeného rozhodnutí (odst. 1), kde si žalobce vybral pouze dva z mnoha závěrů tam učiněných, a sice že *se žalovaný s žalobcem doloženými materiály pečlivě seznámil* a zároveň *z důvodu hospodárnosti neprováděl jejich překlad*, z čehož pak vyvozuje závěr, že *bez dostatečné znalosti jazyka zpráv (kterou žalovaný zcela jistě nemá) není možné, aby se žalovaný s doloženými materiály pečlivě seznámil*. Zapomněl však zcela na pasáže, kde žalovaný zdůvodňuje nejen to, proč překlad neprováděl (pozn.: obsah těchto dokumentů je mu znám od samotného žalobce hovořícího při pohovoru za přítomnosti tlumočnicka), ale i to, že obsah dokumentů nikterak nezpochybňuje. Žalovaný se pak následně podrobně věnuje i samotnému obsahu těchto dokumentů, když uzavírá, proč k jejich obsahu nelze v případě žalobce přihlídnout. Žalobcova námitka tedy vůbec nereaguje na obsah napadeného rozhodnutí a zcela se s jeho odůvodněním míjí.
37. Pokud jde o námitku (stále ve směru k pochybení ohledně nedostatku překladu doložených dokumentů), že správní orgán posoudil jako nerelevantní studentskou kartu doloženou žalobcem s odůvodněním, že se jedná o nepravdivý doklad, když naopak tato skutečnost má prokázat pravdivost tvrzení žalobce, sděluje k tomu žalovaný předně, že nedostatek překladu mu nikterak nebránil v hodnocení tohoto důkazu. Žalovaný se otázkou relevantnosti dané studentské karty zabýval na několika místech napadeného rozhodnutí a žalobci vysvětlil nejen to, proč považuje důkaz za irrelevantní, ale i proč tvrzení ohledně něj považuje za nevěrohodná. V žalobě bez dalšího namítá souvislost této kartičky s vycestováním žalobce ze země původu a s důvody jejího používání v zemi původu tak nadále zůstává v rozporu se skutečnostmi zjištěnými správním orgánem, neboť bylo mimo jiné prokázáno, že žalobce opustil svoji vlast na pravý cestovní doklad vydaný dne 16. srpna 2013 Ministerstvem zahraničních věcí v Kinshasa Combe v Kongu.
38. Další pasáže žaloby stran hodnocení důvěryhodnosti žalobce ze strany správního orgánu se věnuje výkladu pojmů jako *přiměřená pravděpodobnost a držení se jedné*

dějové linie, kdy žalobce cituje i z bohaté judikatury, podle názoru žalovaného ne zcela přiléhavé jeho případu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vysvětlil, v čem žalobcova důvěryhodnost utrpěla a nezbylo mu, než dospět k závěru, že žalobce pouze využil obecně známé skutečnosti o aktuální situaci na politické scéně v jeho vlasti, s cílem získat na území ČR jakýmkoliv způsobem mezinárodní ochranu.

39. Pokud jde o poměrně obsáhlou žalobní námitku stran nedostatečně souzeného zdravotního stavu žalobce, sděluje k tomu žalovaný, že se zdravotním stavem žalobce zabýval velmi podrobně, což ostatně vyplývá i z příslušných pasáží napadeného rozhodnutí. Žalobce se přitom v žalobě snaží pouze o polemiku s rozhodnutím žalovaného, kdy bez jakéhokoliv hmotněprávního přesahu pouze opět upřesňuje, proč ani u pohovoru, ani v lékařském zařízení, které mu vystavilo lékařskou zprávu, nemluvil o svém zdravotním stavu pravdu, kdy navíc ani není zřejmé, co nakonec pravdou je či není. I v této části utrpěla žalobcova důvěryhodnost, což se pak ještě žalobními tvrzeními stále více potvrzuje. Přitom ani v případě, že by žalobcův stav skutečně vykazoval jím nyní tvrzené zdravotní potíže, není s to způsobit jiné posouzení stran udělení humanitárního azylu, než ke kterému správní orgán v napadeném rozhodnutí řádným a přezkoumatelným způsobem dospěl.
40. Žalovaný má za to, že odůvodnění v logickém sledu a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobce ve svém souhrnu nevedou v důsledku k předpokladům, jež by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Důvody závěrů vyslovených správním orgánem jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé. Doplňková ochrana nebyla žalobci udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobcem ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad vystavení osoby žalobce riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Konga. V tomto ohledu žalovaný odkazuje na konkrétní souvislosti uvedené v odůvodnění správního rozhodnutí.
41. Žalovaný vzhledem k výše uvedenému shrnuje, že neshledává obsah žalobních námitek způsobit zpochybnit jím vyslovené závěry. Správní rozhodnutí považuje za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, netrpící vadami vytýkanými v žalobě. Závěrem žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5Azs 37/2003 ze dne 22. ledna 2004, který říká, že: *„Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na územní ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“*. V daném případě je tedy třeba, aby

žalobce řešil svoji situaci v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

42. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
43. Krajský soud v Brně měl k dispozici při posuzování věci správní spis žalobce, z něhož bylo zjištěno, že žalovaný opřel své rozhodnutí o skutečnosti, které uvedl sám žalobce v pohovorech před správním orgánem, a to v Protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 3. 2017, doplňující pohovor provedený s žalobcem dne 2. 11. 2017, žádost o vízum podanou 10. 7. 2016 v Johannesburgu, kopii cestovního pasu žalobce, znějící na jeho jméno, vydaného 8. 10. 2013 v Kinshase, kopii razítek (přechodová razítka do jiného státu) z uvedeného pasu žalobce datované dnem 23. a 24. prosince 2015, spis týkající se žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v Nizozemsku (s českým překladem) a dále se jednalo o podklady, které byly použity pro zhodnocení politické a bezpečnostní situace v Demokratické republice Kongo, které si žalovaný obstaral, přičemž se jedná, pokud jde o tyto zprávy, o zprávy za období od roku 2015 do roku 2018, přičemž žalobce byl se všemi těmito podklady, tedy s uvedenými zprávami seznámen, věděl, ze kterého jsou data a od které organizace byly získány, což vyplývá z Protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 17. 7. 2018.
44. Pokud jde o přezkoumávané rozhodnutí, jedná se o rozhodnutí vydané žalovaným dne 29. 8. 2018 pod č. j.: OAM-213/ZA-ZA11-K01-2017, kdy žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodl tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14 a § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.
45. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného mimo jiné vyplynulo, že 15. 3. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. 22. 3. 2017 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že se jmenuje H. H. C., narodil se v, je malé konžské národnosti a státní příslušnosti a ve vlasti naposledy žil v hlavním městě Vysvětlil, že nemá cestovní doklad, jelikož ho v září roku 2016 předal v Paříži na letišti převaděči. Uvedl, že vyznává křesťanství a je svobodný a bezdětný. K dotazu ohledně svého politického přesvědčení uvedl, že se účastnil občanského života, snažil se vytvořit občanskou společnost, ale nebyl organizován v žádné straně ani hnutí. K popisu své cesty z vlasti do ČR vypověděl, že po zatčení v lednu roku 2015 strávil rok ve vězení, poté zůstal několik dní u kamaráda a v červnu roku 2016 ho kamarád odvezl nákladním autem do města Kikwitt, odkud žadatel pokračoval do Lubvumbashi a následně do města Kasumbalesa, kde se obrátil na člověka, který měl na starosti

autobusovou linku do Jihoafrické republiky a řekl mu, že se potřebuje dostat nepozorovaně ze země. Ten mu řekl, že může jet další den a žadatel poté překročil hranice tak, že před hraniční kontrolou vystoupil z autobusu, přešel pěšky za pomoci převaděče a poté do autobusu znovu nastoupil. Poté pokračoval přes Zambii a Zimbabwe do Jihoafrické republiky, kam přijel začátkem července 2016. Za pomoci osoby, se kterou se seznámil v autobuse, si žadatel sjednal pohovor na české ambasádě, získal vízum a obstaral si letenky. Společně s další osobou pak odletěl v září roku 2016 z Johannesburgu do Paříže, kde za celníci odevzdal tomuto člověku svůj cestovní doklad, on mu řekl, ať odejde se skupinou dalších lidí s tím, že za žadatelem přijde, ale už nepřišel. Žadatel tedy nějakou dobu pobýval u oněch lidí, kteří mu řekli, že jeho příjmení není dobré pro to, aby žádal o azyl ve Francii a koupili mu lístek na autobus do Holandska, kam žadatel odjel dne 2. 11. 2016. Na území ČR jmenovaný vstoupil dne 15. 3. 2017, kdy byl transferován z Nizozemí, kde žádal o mezinárodní ochranu. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má zdravotní potíže, které jsou následkem věznění a brutálního zacházení, cítí problémy se srdcem, má problémy se zuby, protože do nich dostal ránu a v dásni měl zánět, který mu v Holandsku začali léčit a rovněž trpí bolestmi zad. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v lednu roku 2015 se zúčastnil pochodu, který měl protestovat proti zákonu, který měnil prezidentské volby a bylo tam i něco o propouštění lidí. Opozice proti prezidentovi a tomuto zákonu zorganizovala několik pochodů. Vycházelo se z několika míst a všichni se měli sejít před parlamentem. Na jednom místě čekala policie, začali na ně házet granáty se slzným plynem, pak začali střílet do vzduchu a pak do lidí. Policie začala postupovat směrem k davu, začala panika, někteří lidé byli zraněni, žadatel začal utíkat, ale chytila ho policie, začala ho bít a křičeli na něj, že je proti režimu a prezidentovi a bude za to pykat. Potom policie zavolala jeep, prohledali je a naskládali je do jeepu. Poté je někam odvezli, žadatel neví kam, protože když se chtěl podívat, dostal facku nebo kopanec. Pak jeep zastavil, čekal a oni takto celý den přejížděli a byli převezeni do místa, které patří zpravodajské službě, přičemž těch aut se tam sjelo více. Poté byli dáni do vězení, kde jim říkali, že jsou nepřátelé republiky, mučili je, brutálně s nimi zacházeli, vyslýchali je a ptali se žadatele, co udělal. Žadatel řekl, že nic a oni mu říkali, že se snažil odstranit prezidenta, bude ho to stát vězení a že je za to trest smrti. Požadovali po něm spolupráci, a aby jim řekl, kdo akci organizoval, protože u nich našli letáky, které svolávaly na demonstraci. Žadatel jim říkal, že nic neví, že nic neorganizoval a že manifestace se zúčastnil, protože lidé mají právo manifestovat. Oni poté chtěli, aby podepsal papír, který žadatel však podepsat nechtěl. Dále vysvětlil, že ho nejdříve dali do cely, pak si pro něj znovu přišli a odvěkli ho na místo, kde ho začali tlouct, bili ho opasky, chtěli po něm spolupráci, křičeli na něj, že jeho rodina neví, kde je a že tam umře a nikdo se nedozví, kde je. Potom žadatele odvěkli do jiné cely, kde ho hodili na zem a vylili na něj vodu. Řekli mu, že má chvilku na rozmyšlenou, že šéf buňky té

zpravodajské služby někam odjel a až se vrátí, bude chtít, aby žadatel podepsal ten dokument a spolupracoval s tím, že pokud to žadatel neudělá, bude se takové jednání opakovat každý den. Nakonec žadatel onen papír podepsal, jeho obsah ale nezná, protože neměl čas si ho přečíst. Poté žadatele odvezli do větší věznice poblíž letiště, kde zůstal více než rok a kde je také bili a křičeli na něj, že tam zemřou. Žadatel kvůli tomu utekl, ví, že by tam dále nemohl zůstat. Jiné důvody k podání žádosti nemá.

46. Jak soud již uvedl, a vyplývá to také z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti, a to 22. 3. 2017 a poté doplňující pohovor dne 2. 11. 2017. V průběhu pohovoru žalobce potvrdil, že ve své žádosti uvedl všechny důvody, pro které žádá v ČR o mezinárodní ochranu a dále sdělil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, pouze se jako občan zúčastnil některých akcí, přičemž až do demonstrace, která se konala 19. 1. 2015, ve vlasti žádné problémy neměl. K demonstraci 19. 1. 2015 uvedl, že se jí skutečně zúčastnil brzy ráno, lidé se jí účastnili na různých místech, přičemž on sám byl na místě, které je poblíž letiště a tam ho i zadrželi. Místo, odkud vycházeli, pak začala policie rozhánět již po dvou až třech hodinách, na ostatních místech to trvalo déle, až dva dny. Demonstrace měla dojít před parlament, což je vzdálenost, která se dá rychlou chůzí ujít za dvě až čtyři hodiny. Svou účast na demonstraci, jak žalobce sdělil, nijak doložit nemůže, protože při zatčení mu všechno sebrali, včetně telefonu. Mohla by to dosvědčit jeho rodina, protože po jeho zmizení ho hledali po nemocnicích a márnicích. Zatčen policií byl tedy téhož dne mezi 12:00 hod. -13:00 hod., a to ze tří důvodů – podněcování k násilí, akce proti hlavě státu a občanská neposlušnost, přičemž ve všech případech jde o trestné činy a zejména za první dva hrozí mnoholeté vězení. Sdělil však na dotaz, že se jednalo o povolenou demonstraci proti návrhu zákona. Vězněn pak byl celkem na dvou místech, první byla vyšetřovna ANR, tedy národní zpravodajské služby a poté byl ve věznici NDOLO, což je věznice v blízkosti letiště. Žádný soud s ním neproběhl, žádného soudce neviděl, což se však dle žalobce stává v jeho vlasti často. Speciálně mu nebylo vysvětleno, na základě čeho je vězněn, byl však dle nich přistižen při činu, když podněcoval k násilí a k tomu, aby lidé nerespektovali prezidenta. Z věznice byl propuštěn v červnu roku 2016, nešlo ale o oficiální propuštění z věznice, z věznice se dostal díky pomoci důstojníka, který do věznice docházel a který pocházel ze stejného kraje jako matka žalobce. Ten si žalobce všiml, začal s ním mluvit a jednou, když měl převážet vězně v jeepu, tak si zavolal žalobce, ať jde také. Naložil celkem čtyři vězně, řekl jim, ať si lehnou na zem a nehýbají se, tři vězně pak vyložil a žalobci řekl, ať se nehýbe a zůstane v autě. Žadatel čekal, a to několik hodin, poté odjeli a na nějakém místě důstojník otevřel auto a řekl žalobci, ať zmizí. Předtím ho ještě pak upozornil na to, že udělal špatnou věc, že má odejít ze země, protože policie a tajná služba znají jeho identitu. Žalobce na dotaz uvedl, že neví přesně,

proč toto, tedy odejít z věznice umožnil důstojník právě jemu, myslí si, že to bylo proto, že žalobce viděl modlit se, sám byl křesťan, tak možná proto a žalobce pokládal za slušného člověka. Žalobce šel poté chvíli pěšky, ptal se lidí na zastávku autobusu, neměl však peníze a měl oblečení z vězení a smrděl, řidič autobusu ho nechal, aby se chytil autobusu zvenčí. Takto jel ke kruhovému objezdu, kde měl kamaráda. Ten byl překvapen, když ho viděl, neboť se domníval, že není naživu, nechal ho u sebe pobývat čtyři až pět dnů a poté mu pomohl dostat se ze země. Žalobce si od kamaráda půjčil telefon, zavolaal své matce a ta za ním následující den přišla a vyzývala ho, aby odjel ze země. Matka pak za ním chodila i následující dny, domlouvali se, jak by se měl žalobce dostat ze země, aby se vyhnul policii a poté žalobci přinesla 680 USD, aby se dostal z Konga. Žalobce pak uváděl, že do demonstrace neměl ve své vlasti žádné problémy, nebyl trestně stíhán, neměl žádné konflikty s policií a ani v tomto případě po demonstraci a uvěznění nebyl oficiálně obviněn, ví však, že nebyl sám, kdo byl takto zadržen. Sdělil pak, že do vlasti se vrátit nemůže, neboť ve vězení ho mučili a on by to nechtěl znovu zažít. Na dotaz, jak byl mučen, uvedl, že na ně lili vodu, poté se musel svléknout a bili je opasky a šňůrou s kovovými předměty. Museli si sednout, natáhnout nohy před sebe a šňůrami je bili přes chodidla nebo přes nárt. Také jim nedávali najíst. Takto byl mučen někdy 2x za den, někdy 2 dny nepřišli, nebylo to pravidelné, říkali jim však, že mučení mají místo jídla. Na dotaz, proč nepožádal o azyl v Jihoafrické republice, když tam pobýval tři měsíce, sdělil, že člověk, u něhož přebýval, mu pobyt v Jihoafrické republice nedoporučoval, neboť jihoafrický režim má kontakty s prezidentským režimem v Kongu a žalobce by byl tedy i tam ohrožen a bylo by pro něj lepší, kdyby v Africe nebyl. Žalobce neměl, jak sdělil, k pobytu v Jihoafrické republice žádné dokumenty, neměl tam ani žádné potíže, což si vysvětluje tím, že byl buďto v domě nebo v obchodě toho člověka nebo s ním tento člověk všude chodil. Člověk, u něhož pobýval v Jihoafrické republice, mu pomohl za peníze, které žadatel dostal od své matky a za peníze, které si u tohoto muže odpracoval. Pomáhal mu tedy pouze kvůli penězům. Viděl však jediné řešení odejít z Afriky, zůstat by znamenalo ohrožení z opakovaného zatčení. Jiné potíže, než zatčení po demonstraci ve své vlasti neměl. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že jeho zdravotní problémy, které uvedl, nejsou fatální, žalobce se snaží žít dál a zapomenout na některé věci, které se mu staly. Na dotaz, zda může doložit nějaké dokumenty či materiály, uvedl, že u sebe nic nemá, mohl pouze, jak sdělil, doložit studentskou průkazku, kterou má u sebe, není však na jeho jméno, protože když utíkal, nemohl mít doklad na své jméno.

47. V doplňujícím pohovoru konaném dne 2. 11. 2017 žalobce se vyjádřil ke studentské průkazce znějící na jméno J. M. L. a sdělil, že se jedná o dokument, který používal po propuštění z vězení, aby mohl později vycestovat z Demokratické republiky Kongo. Pokud by byl někde na cestě zastaven, mohl se jím prokázat, jedná se

falešný dokument vystavený na jiné jméno, aby se mohl volně žalobce pohybovat po zemi a nebyl zatčen. Tuto studentskou kartičku mu dala matka, přinesla mu ji ke známému a předala mu ji třetí den po propuštění z vězení. Dále na dotaz uvedl, že cestovní doklad nikdy nevlastnil. Správním orgánem byl upozorněn, že dříve tvrdil, že cestovní doklad vlastnil a v září roku 2016 ho předal převaděči v Paříži na letišti a byl požádán o vysvětlení uvedeného rozporu. Žalobce sdělil, že se jednalo o pas, který mu byl vyhotoven v Jihoafrické republice a tento pas žalobce poté předal převaděči v Paříži. Vyhotovení pasu mu zajistil známý řidiče autobusu, kterého žadatel požádal o pomoc během cesty do Zambie a který jel do JAR. Pas byl vyhotoven na jméno žalobce, den vydání si nepamatuje, bylo to asi 14 dnů před jeho odletem do Paříže. Nezná ani přesné místo vydání pasu a neví ani, zdali byl pas pravý nebo falešný, šlo o pas prokazující státní příslušnost Demokratické republiky Kongo. Tímto pasem se žalobce prokazoval na české ambasádě v JAR, kterou navštívil v srpnu roku 2016 a poté ještě na letišti. Studentskou kartičkou se prokazoval v Nizozemsku. Na dotaz správního orgánu, zda se v Nizozemsku prokazoval falešnou identitou, žalovaný řekl, že ano, protože to byl jediný průkaz totožnosti, který měl, s tím že poté mu dali jiný dokument, kde byla uvedena identita shodná s tou na studentské kartičce. Na dotaz, proč neuvedl správnou identitu, když se nacházel v bezpečné zemi, uvedl, že v Amsterdamu, kde po příjezdu v imigračním centru používal ke své identifikaci uvedenou kartičku, ho poslali do jiného imigračního pracoviště, kde skutečnosti okolo své identity vysvětlil a uvedl skutečnou totožnost. K uvedené kartičce dále sdělil, že osoba v ní uvedená je fiktivní, fotografie je žalobce. K odjezdu z vlasti sdělil, že někdy ve druhé polovině července 2016 odjel z Kinshasy a na konci července vlast opustil. Ve vlasti byl vězněn rok a pět nebo šest měsíců, propuštěn byl v červenci roku 2016, nebylo to však oficiálně, jak sdělil a vězněm byl celkem na dvou místech. Žalobce pak na dotaz uvedl, že došlo zřejmě k nějaké chybě v překladu v Zastávce u Brna, protože zadržen byl od ledna roku 2015 do června roku 2016 a zadržen byl přibližně rok a pět měsíců. Popsal pak své vycestování ze země, řekl, že použil finanční prostředky, které mu dala jeho matka, bylo to asi 600 USD. K vězení pak uvedl, že za ním nikdy nepřišel žádný advokát nebo státní zástupce, mučili ho tam a nechali ho tam proti jeho vůli podepsat nějaké papíry. K četnosti mučení pak uvedl, že v první věznici to bylo tak, že ho mučili a nechávali bez jídla, v dalším vězení podstupoval pak pouze nucené práce, kdy vězni kosili trávu a sbírali odpadky. Pokud jde o způsob mučení, uvedl, že byl bit, bili ho do nohou, rukou a ponořovali do vody.

48. Na dotaz správního orgánu, proč neřešil situaci ve vlasti přestěhováním na jiné místo v rámci země, když trestně stíhán nebyl a šlo o jeho jediný konflikt se státními orgány, uvedl, že v celé zemi to funguje stejně, lidé jsou sledováni na celém území, takže by přestěhování nemělo smysl. Na dotaz, jaký zájem by státní orgány jeho vlasti měly na jeho osobě, uvedl, že manifestoval, byl obviněn z pokusu o

svržení prezidenta a vlády a všichni lidé, kteří manifestují, jsou v současné době uvězněni nebo zavražděni. Dále pak uvedl k vycestování, že let do Francie s českým vízem si nevybíral sám, dostal letenku, kterou mu obstaral člověk v Jihoafrické republice, který ho ubytoval a pomáhal mu, takže přiletěl do Francie. Dodal, že v Jihoafrické republice pobýval asi měsíc. Správní orgán v tomto směru poukázal o rozpory v délce pobytu v Jihoafrické republice, kdy žalobce měl tvrdit, že z Jihoafrické republiky odletěl v měsíci říjnu. Žalobce sdělil, že z Jihoafrické republiky odletěl 19. 9. 2016 a cesta z Jihoafrické republiky mu trvala asi 10 dnů. Ke svému azylovému řízení v Nizozemí vypověděl, že se ho tam dotazovali pouze na jeho cestu do Nizozemska, na důvody se ho neptali a měl tam jediný pohovor. Dále se vyjádřil ke svému zdravotnímu stavu, sdělil, že spolupracuje s psychologkou, protože špatně spal. Bylo mu řečeno, že je to kvůli psychickým problémům z důvodu toho, co prožil. S psychologkou se setkává každé dva až tři týdny, bude trvat určitou dobu, než potíže odezní. Předepsala mu léky na spaní. Žadatel měl také domluvenou schůzku s neurologem a musel rovněž navštívit zubního lékaře, protože měl rozbitý zub ještě z doby, kdy byl zatčen. Byl také hospitalizován kvůli zánětu v krku. Kromě léků na spaní jiné léky nebere, jiné lékaře nenavštěvuje a jeho zdravotní stav je docela dobrý, každý den se zlepšuje. Na dotaz, zda disponuje i jinými lékařskými zprávami, nežli zprávou o své hospitalizaci z důvodu akutního zánětu mandlí, uvedl, že žádné jiné lékařské zprávy nemá. Dále uvedl, že vzhledem k současné situaci v jeho vlasti není možné, aby se tam vrátil. Nemůže se vrátit z politických důvodů, každý den sleduje situaci ve vlasti prostřednictvím internetu a nedávno vláda nechala vyvraždit vesnici v provincii Kasal, aby ukázala, jak zachází s osobami, které s ní nesouhlasí. Dodal, že by riskoval život, kdyby se do vlasti vrátil a žádal, aby české státní orgány veškeré tyto skutečnosti vzaly v úvahu.

49. Žalovaný pak v odůvodnění rozhodnutí citoval ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, dle něhož se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
50. Žalovaný pak uvedl, že po posouzení všech uvedených tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.
51. V této souvislosti se žalovaný zabýval tvrzením žalobce, že bytí nebyl ve své vlasti politicky organizován, tak se účastnil občanského života a mimo jiné se dne 19. 1. 2015 účastnil protivládní demonstrace, při které byl zadržen a následně po dobu bezmála jeden a půl roku uvězněn.

52. Správní orgán uvedl, že pečlivě prostudoval tvrzení jmenovaného, která uváděl v rámci správního řízení a tato jeho tvrzení porovnával s podklady, které si pro rozhodnutí ve věci zajistil a následně dospěl k závěru, že výpověď jmenovaného je nutné označit za fabulovanou a v zásadě nepravdivou, a to díky rozporům, které správní orgán zjistil jak v rámci posouzení žadatelových výpovědí, tak rovněž v porovnání těchto výpovědí s jím shromážděnými podklady. Správní orgán v této souvislosti nejprve poukázal na pohovor poskytnutý žalobcem v rámci jeho žádosti o mezinárodní ochranu v Nizozemí tamějším úřadům dne 6. 11. 2016, ve kterém žadatel na dotaz, kdy odcestoval ze země původu, odpověděl, že to bylo letos (tedy v roce 2016) a dodal „V červnu, když vypukly nepokoje“. Jmenovaný tedy svůj odjezd z vlasti spojil s jinými skutečnostmi, nežli uvedl v rámci správního řízení v České republice, kdy se o nějakých nepokojích v červnu roku 2016 vůbec nezmínil, nýbrž uvedl, že z vlasti vycestoval poté, co se mu podařilo uprchnout z vězení, ve kterém měl být držen více než rok. Správní orgán dále konstatuje, že za naprosto zásadní považuje tu skutečnost, že podle výpovědi poskytnuté žadatelem nizozemským orgánům, disponoval jmenovaný při svém vycestování z vlasti svým vlastním cestovním pasem, který si osobně vyřídil. Žadatel ve své výpovědi 6. 11. 2016 výslovně uvedl, že o vydání cestovního pasu požádal u Ministerstva zahraničních věcí v Kinshasa Combe v Kongu, kdy při podání žádosti o jeho vydání předložil voličský průkaz, což je v naprostém rozporu s jeho sděleními uváděnými v rámci správního řízení o mezinárodní ochraně v ČR, kdy žalobce v rámci poskytnutých jím údajů k žádosti uváděl, že cestovní doklad nemá, protože ho dal v Paříži převaděči a v rámci doplňujícího pohovoru s ním provedeného nejprve uváděl, že cestovní doklad nikdy neměl, aby po upozornění správním orgánem na rozpor ve svých výpovědích tvrdil, že převaděči v Paříži předal doklad, který mu byl vyhotoven v JAR prostřednictvím známého řidiče autobusu, spolu se kterým cestoval do JAR, a to 14 dnů před žadatelovým odjezdem do Paříže, přičemž pas měl být sice na jeho jméno, ale zdali šlo o pas pravý, to žadateli nemělo být známo. Ostatně v rámci své výpovědi v Nizozemí žadatel tvrdil, že svůj cestovní pas (pravý, který si osobně vyřídil v Kinshase na oficiálních úřadech) při své cestě do Nizozemí ztratil, tedy opět uváděl naprosto jiné okolnosti, za kterých měl přijít o tak zásadní doklad, jakým pro osobu v jeho postavení cestovní doklad bezpochyby je, nežli sdělil správnímu orgánu v rámci řízení o mezinárodní ochraně v ČR. Správní orgán uvedl, že konstatuje, že si pro ověření žadatelových tvrzení zajistil rovněž kopii žádosti výše jmenovaného o schengenské vízum ze dne 21. 7. 2016, jehož součástí je i fotokopie cestovního dokladu, na základě kterého jmenovaný na Zastupitelském úřadě ČR v Johannesburgu žádal o vízum. Tento doklad znějící na jméno H. H. C., tedy na identitu žadatele uváděnou jím v rámci řízení o mezinárodní ochraně, byl vydán dne 16. srpna 2013 v Kinshase a jeho součástí je nejen pracovní vízum do JAR platné od 25. 7. 2014 do 24. 7. 2017, nýbrž i přechodová razítka z hraničních přechodů v Zambii a Zimbabwe z prosince roku 2015 – tedy z doby, kdy se výše

jmenovaný měl podle své výpovědi učiněné jím v rámci řízení o mezinárodní ochraně v ČR nacházet ve vězení za uplatňování jím politických práv a svobod, resp. za jeho účast na protivládní demonstraci. Správní orgán tak na základě těchto podkladů nemohl dospět k jinému závěru, nežli že žadatel využil obecně známé skutečnosti o aktuální situaci na politické scéně v jeho vlasti, aby podpořil svoji žádost o mezinárodní ochranu v ČR jím podanou, přičemž důvodem těchto jeho snah je získat na území ČR jakýmkoliv způsobem mezinárodní ochranu, a to z jediného důvodu, tedy nelegální migrace jmenovaného na území států EU.

53. Správní orgán pak uvedl, že neopomněl krom výše uvedených skutečností pečlivě posoudit i sám azylový příběh výše jmenovaného, přičemž zopakoval, že nikterak nepopírá nedobrou situaci v oblasti dodržování lidských práv v Demokratické republice Kongo, ani velmi problematické postavení politických odpůrců stávajícího establishmentu, či násilné potlačování četných protestních akcí, ke kterým v zemi v souvislosti s tamější politickou situací periodicky dochází a při kterých v důsledku neadekvátního použití síly ze strany zasahujících vládních jednotek dochází k četným úmrtím, zraněním i následným zadržením protestujících. Nicméně správní orgán zároveň poukazuje na to, že byť výpověď jmenovaného o jím tvrzeném zadržení v rámci jím tvrzeného vyjádření protestu proti stávající moci může při běžném pohledu působit přesvědčivě a její základy mohou být bez dalšího vnímány shodně a nerozporně, tak při podrobném prostudování jeho výpovědi správní orgán zjistil, že krom výše uvedené naprosto zásadní skutečnosti ohledně vlastnictví cestovního dokladu a pobytových oprávnění v JAR, o kterých v rámci řízení o mezinárodní ochraně hovořil, žadatel naprosto odlišně dle porovnání s dokumenty, které správní orgán shromáždil, je rovněž i množství rozporů v jeho výpovědích se týkajících se bezprostředně potíží, kterým měl být ve vlasti údajně vystaven, natolik vysoké, že muselo přivést správní orgán k závěru o nevěrohodnosti tvrzení výše jmenovaného ohledně jím tvrzeného pronásledování ze strany státních orgánů Demokratické republiky Kongo z důvodu jím tvrzeného uplatňování politických práv a osobních svobod. Např. již pouze ta skutečnost, že jmenovaný tvrdil, že se účastnil občanského života, snažil se vytvořit občanskou společnost, a účastnil se některých akcí, tak jednak tuto svoji údajnou aktivitu nijak nerozvedl a rovněž ani do jím tvrzené účasti na demonstraci netvrdil ani žádné problémy. Správní orgán v této souvislosti odkázal na informaci OFPRA, podle které jsou státní orgánům Demokratické republiky Kongo známí skuteční odpůrci tamějšího režimu a pokud by tedy výše jmenovaný takovou osobou skutečně byl, jistě by se jeho dřívější život neobešel při jím tvrzených aktivitách zcela bez potíží, jak tvrdí. Správní orgán je rovněž toho názoru, že osoba, která by se zúčastnila protivládní manifestace, a to zároveň s tvrzenou minulostí opozičníka stávající moci a aktivního účastníka občanského života, tak by jistě podstatně konkrétněji formulovala důvody aktivizace protestujících, nežli pouze konstatovala,

že pochod se konal proti zákonu o změně prezidentských voleb a dodala: „bylo tam i něco o propouštění lidí“. Tato svá tvrzení pak jmenovaný nerozvedl ani v následném pohovoru s ním provedeném, kdy krom obecných frází jako protest proti svévolnému zasahování do Ústavy ze strany prezidenta Kabily k jeho prospěchu a ekonomický úpadek země, ani neuvedl žádné další skutečnosti, které by ho zaujaly na politické straně, se kterou údajně sympatizoval. Správní orgán v této souvislosti odkázal i na jím shromážděné informace, podle kterých v lednu roku 2015 v Kinshase skutečně došlo k občanským nepokojům, jejich důvodem však bylo vyjádření nespokojenosti s legislativními návrhy stanovujícími harmonogram voleb a rozpočet, kdy následně parlament přijal zrevidovaný volební zákon, který se snažil řešit stížnosti některých protestujících tím, že zrušil požadavek na kompletní sčítání lidu před prezidentskými a parlamentními volbami naplánovanými na rok 2016.

54. Za naprosto zásadní pak považuje správní orgán žadatelův popis útrap, kterým měl být v rámci jím tvrzeného věznění vystaven. V rámci poskytnutí jím údajů jmenovaný tvrdí, že v místech, které patří zpravodajské službě, tak s ním bylo brutálně zacházeno, byl bit opaskem, byla na něj lita voda a rovněž ve vězení poblíž letiště to vypadalo obdobně, bili je a křičeli na ně, že tam zemrou. Následně v pohovoru s ním provedeném jmenovaný k dotazu správního orgánu, jakým způsobem byl ve vězení mučen, poměrně konzistentně uváděl, že na ně lili vodu, potom se museli svléknout a byli bití opasky a šňůrou s kovovými předměty, kdy museli natáhnout nohy před sebe a šňůrami byli bití přes chodidla nebo přes nárt, což probíhalo někdy 2x za den, nebo s dvoudenní přestávkou s tím, že takové mučení měli dle trýznitelů místo jídla. Uvedl zároveň, že pobýval nejprve několik dní na vyšetřovně ANR a poté ve věznici Ndolo, přičemž ve vězení byl mučen. V rámci doplňujícího pohovoru však již k dotazu správního orgánu, jak často byl mučen, uvedl, že bezpečnostní složky ho nechávaly bez jídla, což bylo po dobu jeho pobytu ve vězení ANR, a to téměř každý den s tím, že v dalším vězení podstupoval pouze nucené práce, tedy kosili trávu a sbírali odpadky. Teprve v dalším dotazu správního orgánu, zdali byl na ANR mučen i jiným způsobem, uvedl, že ho bili do nohou a rukou a ponožovali je do vody. V rámci doplňujícího pohovoru s ním provedeným tedy již nevypovídal, že na něj byla voda lita, nýbrž uváděl, že byl do vody ponořován, místo jen do nohou měl být bit i do rukou a také se již vůbec nezmínil o šňůře s kovovými předměty, kterou měl být dle své předešlé výpovědi do nohou bit, což je dle názoru správního orgánu s ohledem na charakter takového jednání značně zásadní skutečnost, kterou by si osoba, která takové zacházení skutečně prožila, jistě pamatovala. Především ale žadatel v doplňujícím pohovoru zcela v rozporu se svými předešlými výpověďmi uváděl, že ve druhém vězení, kde měl dle své výpovědi strávit prakticky celou část svého zadržení, již byl vystaven „pouze nuceným pracím“, tedy nikoliv soustavnému mučení, jak tvrdil dříve.

55. Správní orgán pak shrnul, že azylový příběh, který dotyčný v průběhu správního řízení předložil, vyznívá v relevantních aspektech nevěrohodně a v celkovém souhrnu vykazuje závažné rozpory a nelogičnosti, které podřývají úvahy o odůvodněnosti jím sdělených obav. Správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6Azs 235/2004-57, zveřejněný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „...není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Dle rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5A 746/2000 ze dne 29. 1. 2002 potřebnou věrohodnost sama osoba a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jejich tvrzení opakovaně zjištěna a nasvědčuje tak tomu, že k odchodu z vlasti vedly žadatele skutečnosti jiné, než jím tvrzené.
56. Správní orgán tedy konstatoval, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se neuděluje.
57. Dále konstatoval ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, dle něhož se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
58. Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti a příslušnosti k určité sociální skupině, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Ke stejnému závěru pak správní orgán dospěl i při zhodnocení vystavení výše jmenovaného pronásledování pro zastávání jím určitých politických názorů, a to především s ohledem na zjištěnou vysokou míru nevěrohodnosti jeho výpovědi. Vzhledem ke všemu výše uvedenému správní orgán považuje výpověď žadatele za nevěrohodnou, neboť tato naprosto postrádá prvky, jaké by měla pravdivá výpověď vykazovat. Přitom pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o kterých žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem k vzniku jeho obav z návratu, mohou být ověřeny zpravidla jen rámcově.
59. Zcela zásadním důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu v ČR je pak dle názoru správního orgánu snaha o legalizaci jeho dalšího zdejšího pobytu. K takovým snahám žalobce správní orgán konstatuje, že výčet důvodů pro udělení

azyly vyjmenovaný v § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Legalizace pobytu není mezi těmito taxativně vypočtenými důvody v ust. § 12 zákona o azylu obsažena.

60. Správní orgán uzavřel, že i když je stav demokracie a respekt k lidským právům v Demokratické republice Kongo v mnoha ohledech problematický, v zemi se vyskytuje politická korupce, slabé naplňování právního státu a násilí, jak o tom podrobně referují informace, které žalovaný má, tak na základě těchto skutečností ještě nelze dovodit, že existence autoritářského režimu znamená aplikaci § 12 písm. b) zákona o azylu, což vyplývá i z rozhodnutí NSS sp. zn. 3Azs 303/2004.
61. Správní orgán konstatuje, že v případě žalobce neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl se neuděluje.
62. Nebyly dle žalovaného, jak uvádí v odůvodnění rozhodnutí, naplněny ani podmínky ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu.
63. Žalovaný pak citoval ust. § 14 zákona o azylu, dle něhož, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
64. Správní orgán, jak uvedl, se v této souvislosti zabýval zejména rodinou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žadatel o azyl je dospělou, plně způsobilou a práce schopnou osobou, kdy je dle názoru správního orgánu plně schopen se postarat o své potřeby, přičemž ve své vlasti má i rodinné vazby a pomocí kterých si byl dokonce schopen zajistit značné prostředky pro své vycestování, nelze ho tedy považovat za osobu nějak zranitelnou. Ke zdravotním potížím žadatele správní orgán konstatoval, že žalobce podle svých tvrzení aktuálně spolupracuje s psycholožkou, bere léky na spaní, musel navštívit zubního lékaře a byl hospitalizován kvůli zánětu v krku. Kromě léků na spaní jiné léky nebere, jiné lékaře nenavštěvuje a svůj zdravotní stav označil za „docela dobrý“. Jmenovaný ostatně na podporu svých tvrzení doložil jedinou lékařskou zprávu, podle které je bez chronické medikace, s ničím se neléčí, neprodělal žádné úrazy a ani operace, kdy lékaře musel vyhledat a hospitalizován byl kvůli zánětu mandlí. Kromě uvedené lékařské zprávy tedy žadatel o jím tvrzených zdravotních potížích žádnou další lékařskou zprávu nepředložil. Jmenovaného tedy na základě jeho sdělení rozhodně nelze označit za osobu nějak zvlášť nemocnou, jejíž stav by odůvodňoval využití natolik výjimečného ustanovení zákona o azylu, kterým azyl humanitární bezesporu je. Potíže žadatele nespádají do zdravotních potíží bezprostředně život ohrožujících, které by v případě nemožnosti léčby v domovském státě měly být důvodem k udělení humanitárního azylu. Žalovaný konstatoval, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován

pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. V případě jmenovaného správní orgán skutečnosti hodné zvláštního zřetele neshledal.

65. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, správní orgán současně posoudil, zda žadatel nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo v ust. § 28 zákona o azylu. Žalovaný vycházel především z výpovědi žalobce, jím doložených materiálů, z kopie žádosti o schengenské vízum ze dne 21. 7. 2016, překladu kopií pohovorů a rozhodnutí poskytnutých Ministerstvem spravedlnosti a bezpečnosti Nizozemského království ze dne 7. 12. 2017 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Demokratické republice Kongo. Zprávy o situaci v DRK pak žalovaný vyjmenoval. Uvedl, že k dokumentům žadatele na podporu jeho tvrzení doloženým konstatoval ve vztahu k možnosti vystavení žadatele vážné újmy v případě jeho návratu do vlasti následující: průkazku na jméno J. M. L. jmenovaný sám označil za falešnou a správní orgán tak k tomuto dokumentu při svém rozhodování nijak nepřihlížel a z důvodu hospodárnosti řízení ani nepřistoupil k jeho překladu, neboť se jedná o padělek a nelze ho tedy přijmout jako potvrzující jakékoliv skutečnosti v něm uvedené. Lékařskou zprávu ze dne 18. 9. 2017 správní orgán prostudoval a konstatuje, že tato pouze dokládá jednorázové onemocnění jmenovaného, který byl přijat na oddělení ORL nemocnice v Havířově k infuzní antibiotické léčbě při zánětu mandlí a konstatoval, že tato nepotvrzuje jakoukoliv vážnou újmu, kterou by jmenovaný měl utrpět v případě návratu do vlasti.
66. Další materiály, které výše jmenovaný žalobce v průběhu správního řízení doložil, tedy články uložené na přenosném paměťovém zařízení a článek z novin, který žadatel doložil v rámci doplňujícího pohovoru s ním provedeného, správní orgán pečlivě prostudoval, dospěl k závěru, že je s ohledem na hospodárnost řízení nadbytečné zajišťovat jejich překlad. V této souvislosti žalovaný odkázal na doplňující pohovor se žalovaným provedeným, v rámci kterého se žadatel k obsahu těchto materiálů a důvodů jejich doložení vyjádřil, přičemž nikterak nerozporuje žadatelovo tvrzení o tom, že podle těchto materiálů v jeho vlasti stále dochází k manifestacím, stejně jako k následnému vraždění, zatýkání a mučení demonstrantů, konstatuje však, že dle sdělení žadatele i dle zjištění správního orgánu se tyto články konkrétně o žadateli vůbec nezmiňují, jeho jméno neobsahují a jeho osoba není ani zachycena na žádné z fotografií, které jsou součástí článků, tyto tedy postrádají potřebnou důkazní hodnotu ve vztahu k osobě žadatele a správní orgán je tak vzal pouze na vědomí jako další zdroj informací o stavu lidských práv v žalobcově vlasti.

67. Žalovaný ve svém rozhodnutí také podrobně zdůvodnil, proč dospěl k závěru, že v případě žalobce nejsou důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Citoval toto zákonné ustanovení, z něhož vyplývá, že dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.
68. Podle § 14 odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dále uvedl, že se zabýval otázkou, zda žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“, vycházel proto správní orgán ve věci rozhodující z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj uvedený článek, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Správní orgán však k takovému závěru v případě žadatele nedospěl. Dle názoru žalovaného totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jediné v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žalovaný uvedl, že žadatel neuvedl a ani správní orgán nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl žalobce v DRK vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

Jmenovaný prezentoval obavu z návratu kvůli té skutečnosti, že byl údajně opozičním aktivistou, v důsledku své účasti na protivládním protestu byl držen ve vězení, ze kterého utekl, a jelikož byl podle svého mínění státním orgánům své vlasti znám, obává se opakování potíží, před kterými uprchl. Správní orgán v této věci odkázal na rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008 č. j. 2Azs 71/2006-82, podle něhož: *„Žadatel o azyl je „uprchlíkem“ ve smyslu čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, je-li „přiměřeně pravděpodobné“, že v případě návratu do země původu bude čelit pronásledování z důvodů v tomto článku uvedených. Povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestání (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 6 vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí“, že bude takovému zacházení vystaven“.* Správní orgán však v této souvislosti neshledal, že by dotyčnému hrozilo skutečně nějaké reálné nebezpečí vážné újmy, jelikož, jak bylo objasněno výše, žadatel neprokázal, že by jím tvrzené potíže byly skutečné, přičemž z kontextu jeho výpovědi je evidentní, že v souladu s čl. 4 odst. 5 písm. e) nebyla zjištěna celková hodnověrnost žadatele, neboť celý jeho azylový příběh vykazuje závažné rozporuplnosti, jež celkově podřývají úvahy o odůvodněnosti jím tvrzených obav.

69. Podle informací, které žalovaný získal, nic nenasvědčuje tomu, že by žadatel byl v případě svého návratu do vlasti jakkoliv postižen za svoji azylovou žádost v zahraničí. V této souvislosti si správní orgán obstaral řadu informací o zemi původu, které se k návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu zpět do vlasti vyjadřují. Např. z Informace Ministerstva zahraničí ČR, č. j. 115648/2017-LTTP ze dne 23. listopadu 2017, k. č. j. MV-72571-5/OAM-2017, se uvádí, že DRK nepostihuje své občany proto, že se v zahraničí pokusili získat mezinárodní ochranu. Migrace do rozvinutějších zemí světa (zejména Belgie a Francie) je v konžské společnosti brána jako legitimní způsob, jak si zlepšit sociální postavení a zasíláním výdělků zvýšit příjmy rodiny žijící ve vlasti. Naprostá většina migrantů do Evropy míří za vidinou výdělků. V zemi je vysoká nezaměstnanost, možnosti uplatnění jsou nízké. Návrat do vlasti pro průměrného žadatele každopádně neznamená nic víc, než návrat k životu v běžných místních podmínkách. Konžský občan, který se vrátil z dlouhodobého (byť třeba nelegálního) pobytu v zahraničí, je obecně považován za velmi úspěšného, zejména pokud si našetřil dostatečné finanční prostředky.
70. Žalovaný tak shrnul, že z jím shromážděných informací rozhodně nelze dovodit, že by žadatel po svém návratu do vlasti byl uvězněn či jinak postižen za podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí, neboť informace správním orgánem shromážděné konstatují neexistenci důkazů o systematickém týrání, včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do DRK přes letiště v Kinshase a neexistenci informací o vracejících se osobách, které

by byly po návratu do DRK vystaveny špatnému zacházení anebo mučení. Žadatele pak jistě nelze považovat za „bojovníka UDPS“ ve smyslu výše uvedených informací, když sám potvrdil, že nikdy členem žádné politické strany nebyl a ani za osobu, o kterých se jako o zájmových osobách konžských úřadů zmiňuje výše uvedená Zpráva o zemi a směrnice Ministerstva vnitra Velké Británie, Demokratická republika Kongo; zacházení při návratu, srpen 2015, tedy za opozičního aktivistu, který by plánoval převrat proti vládě, nebo o kterém panuje přesvědčení, že byl během svého pobytu v zámoří zapojen do útoku proti konžským úřadům, neboť jmenovaný krom svých rozporných tvrzení správnímu orgánu, žádné důkazy o takových skutečnostech nepředložil. Žadatele tak s ohledem na vysokou míru nevěrohodnosti jeho výpovědi nelze považovat za osobu z hlediska současného vládnoucího establishmentu DRK nějak nepohodlnou. Dle názoru správního orgánu tak žádná z výpovědí žadatele neukazuje v současnosti na to, že by jmenovaný měl být v budoucnu přímo a bezprostředně vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení. Po zhodnocení výpovědi žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl žalovaný k závěru, že by výše jmenovanému žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

71. Správní orgán v případě žadatele posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů je správním orgánům známo, že v některých oblastech na východě DRK panuje zhoršená bezpečnostní situace, a to v provinciích severní a jižní Kivu, Katanga a Orientale, kde působí četné ozbrojené skupiny a dopouštějí se brutálních útoků proti civilistům, přičemž od roku 1998 došlo v souvislosti s konfliktem k pěti milionům úmrtí a dopad mnohaletých bojů na civilisty je katastrofální. Stav lidských práv v DRK se dle správním orgánem shromážděných zpráv dále zhoršil během roku 2016, a to zejména následkem aktivity ozbrojených skupin ve východní DRK, kde jsou nadále pachatelem většiny případů porušení lidských práv, v zemi došlo rovněž k politickému násilí a vládním represím, neboť navzdory všeobecně rozšířenému nesouhlasu a mezinárodnímu odsouzení se prezident Joseph Kabila držel u moci i po vypršení Ústavou povoleného druhého období, které skončilo dne 19. 12. 2016, nicméně Organizace Freedom House ve zprávě Svoboda ve světě 2017 přiděluje DRK status „nesvobodný“ a zemi hodnotí – ve své sedmistupňové škále – stupněm sedm v oblasti politických práv, což představuje snížení pouze o jeden stupeň oproti stávajícím letům a stupeň šest v oblasti občanských svobod, což je hodnocení stejné

jako v předcházejících letech a stejně tak zemi hodnotí i novější zpráva této organizace z ledna 2018. V zemi neprobíhá občanská válka ani konflikt s jinou zemí, a k nepokojům dochází ve východních provinciích, které bezpečnostní situaci v zemi ovlivňují dlouhodobě, přičemž DRK má velikost zhruba západní Evropy a naprostá většina území je dle informace Ministerstva zahraničí ČR ze dne 23. 11. 2017 bezpečná. Správní orgán odkázal rovněž na skutečnost, že žadatel žil před svým odjezdem z vlasti v hlavním městě země Kinshase, přičemž se vůbec nezminil o tom, že by někdy pobýval v místech zasažených konfliktem, a není tedy důvod, aby se právě do těchto míst vůbec vracel. Správní orgán tak uzavřel, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

72. Případné vycestování výše uvedeného žadatele po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelem nepředstavují ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.
73. Krajský soud v Brně poté nařídil ve věci jednání na den 24. 4. 2019, u něhož právní zástupce žalobce uvedl, že žalovaný vidí tři okruhy tvrzení u žalobce, v nichž se vyskytují rozpory. Jedná se o údaje uvedené v cestovním pase a skutečností ohledně jeho vydání a způsob vycestování žalobce ze země, dále pak rozpory v pohovorech vedených s žalobcem v Nizozemí a v ČR a dále ve způsobu mučení žalobce ve věznici v Kongu. Pokud jde o rozpory v otázce cestovního dokladu, žalobce nebyl v průběhu pohovorů vyzván, aby se k nim vyjádřil a tuto možnost má v podstatě až po vydání správního rozhodnutí. Poukázal pak na to, že žalovaný také nedostatečně posuzoval zdravotní stav žalobce, neprovedl žádnou lékařskou prohlídku ke zjištění následků mučení žalobce, nezohlednil psychický stav žalobce, kdy nebylo provedeno např. psychologické vyšetření, kterým by byl např. u žalobce zjištěn posttraumatický syndrom. Ve zbytku pak odkázal na žalobu žalobce a repliku k vyjádření žalovaného.
74. Žalovaný setrval na skutečnostech, že není pravdivé tvrzení žalobce, že by žalovaný rozhodoval na základě nedostatečných podkladů ohledně situace v DRK. Poukázal na to, že ve spise je založen protokol o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, z něhož vyplývá, že žalobce byl seznámen s tím, jaké podklady pro rozhodnutí má žalovaný k dispozici. Trval na tom, že není také pravdou, že by měl žalovaný k dispozici zastaralé údaje o situaci v Kongu. Žalovaný měl k dispozici jednak zprávy z roku 2015, kdy žalobce měl být uvězněn, ale i řadu zpráv z doby pozdější, např. z let 2017 a 2018, zprávy starší i novější porovnával, což bylo důležité pro zjištění situace v Kongu i z důvodu tvrzeného uvěznění žalobce v roce 2015. Žalovaný také ve svém rozhodnutí zdůvodnil, proč a které zprávy a z jakých zdrojů použil. Nesouhlasil také s tím, že by měl provádět v případě žalobce

lékařskou prohlídku ke zjištění zdravotního stavu žalobce. Toto žalovaný nedělá a navíc žalobce sám předložil pouze jednu lékařskou zprávu o svém zdravotním stavu. Trval také na tom, že není pravdivé, že by žalobci nedal prostor vyjádřit se k rozličným údajům v pase žalobce. Žalobce byl k otázce pasu vícekrát dotazován v průběhu správního řízení v doplňujícím pohovoru a navíc pas, i když měl být získán přes prostředníka, neznamená, že v něm nejsou uvedeny pravdivé údaje. Pokud jde o otázku pasu a údajů v něm uvedených, tato skutečnost je velmi důležitá pro posouzení věrohodnosti či nevěrohodnosti příběhu žalobce, když z údajů, které jsou v pase uvedeny, vyplývá, že v době, kdy žalobce dle svého tvrzení měl být uvězněn v Kongu, vycestoval mimo území Konga. Žalobce sám u soudního jednání uvedl, že když byl u pohovoru v Nizozemí, byl tam celkem 2x a ptali se ho, zda má pas. Žalobce uvedl, že ho má, údaje v pase uvedené se týkají jeho osoby a je tam jeho fotografie. Pas si však nevyřizoval sám, vyřizoval mu ho prostředník, který si vzal od žalobce potřebné údaje a vyfotografoval ho. V Nizozemí se ho pak ptali, zda ví, jak se pas vyřizuje. Žalobce jim sdělil, že je to přes ministerstvo zahraničí a sdělil také postup. Vysvětlil, že v Kongu nemají občanské průkazy, pro to pro tento případ používají voličské průkazy. Sdělil dále, že při pohovoru v Nizozemsku buďto muselo dojít, pokud jde o otázku pasu, ke špatnému překladu, nebo žalobce na položenou otázku špatně odpověděl. Ví však, že uváděl, že si pas nebyl vyřizovat sám na ministerstvu zahraničí. Když byl s žalobcem v Nizozemí prováděn pohovor, resp. oba pohovory, v místnosti, kde byl vyslýchán, tlumočník nebyl osobně přítomen, žalobce s ním hovořil pouze po telefonu.

75. Dále pak uvedl k otázce svého věznění v Kongu, že první věznice patřila tajné službě ANR. V této věznici docházelo k mučení každý den, vězňové to přirovnávali k jídlu a říkali, že to mají místo snídaně, obědu a večeře. Vězně bili tyčí hlavně do nohou, říkali, že proto, aby nemohli chodit, bili je však i přes záda a do hlavy a někdy vězně předtím, než je bili, polévali vodou a vysvětlovali to tím, že když jsou mokří, tak to více bolí. Ještě předtím, když ho na demonstraci zatýkali, dostal částí zbraně do zubů, ulomili mu kus zubu, je to ještě vidět a v ČR si nechal zub opravit. Když ho pak převezli do druhého vězení, opět je tam bili také do nohou, ale většinou různě po celém těle, ještě do současné doby trpí v důsledku toho bolestmi kolenou. Pak se však stalo, že dva lidé ve vězení zemřeli, poté již nedocházelo k bití tak často, více je nutili pracovat. Druhá věznice byla blízko letiště, je to druhé největší letiště v Kongu, tam je nutili sbírat kamení, čistit trávníky, prostě dělat těžké práce, které by jinak museli dělat vojáci. Pokud se někomu nepodařila práce tak, jak si vězňové představovali, také je bili. V prvním vězení byl pět nebo šest dnů, tam ho nutili podepsat i papír ohledně toho, že se zúčastnil puče proti prezidentovi, proti celé vládě, proti celému státu, což poprvé odmítl a podruhé už to podepsal, protože v té věznici bylo mučení. Zbytek vězení, kromě uvedených pěti nebo šesti dnů v první věznici, pak strávil ve věznici druhé.

76. K „útěku“ z věznice uvedl, že se domnívá, že důstojník, který ho z vězení vyvezl, něco riskoval, neví přesně, jak to je, ale žalobce převezl tak, že předstíral, že ho převáží do jiného vězení a nechal ho pak jít. Tento důstojník docházel do věznice poměrně často, asi aby sledoval uvězněné. Žalobce se s ním začal bavit, důstojník zjistil, že žalobce je klidný člověk. Bavili se o tom, že žalobce vystudoval, že je inženýr a zjistili, že důstojník pochází z regionu, ze kterého pochází i matka žalobce a že žalobce je křesťan. Tento důstojník se nebavil pouze s žalobcem, v podstatě se bavil se všemi. Žalobci řekl, že mu pomůže, že však už nikdy nesmí udělat to, co udělal a že když ho pustí, musí ze země odejít, protože kdyby zůstal a chytili ho, tak by ho určitě zabili. Tento důstojník nebyl jediný, kdo žalobci říkal, že by ho zabili, toto říkali vězňům vězňitelé už v prvním vězení. Říkali jim, že zemřou, protože chtěli udělat převrat a svrhnout vládu.
77. U dalšího soudního jednání dne 5. 6. 2019 pak žalobce uvedl k otázce svého pasu, že byl pro něj vyhotoven v Jihoafrické republice a pas mu vyřizoval člověk, který mu chtěl pomoci. Chtěl po něm fotografie, nechal se tedy vyfotit, fotografie mu předal, tento člověk potom odjel, žalobci řekl, že vše zařídil a potom budou pokračovat v dalším postupu. Když se vrátil, přivezl již hotový pas na jméno žalobce, kde bylo všechno kromě víza do ČR. Kromě fotografie požadoval uvedený člověk po žalobci sdělení jména, příjmení i data narození, což mu sdělil a žalobce se ptal, zda poté, kdy bude pas vyřízený, bude moci na takovýto pas vycestovat. Odpověděl mu, že bude moci vycestovat, protože už není v Kongu, ale v Jihoafrické republice. Pokud jde o vízum, toto si vyřizoval žalobce sám, přesně to bylo tak, že uvedený člověk, který mu vyřizoval pas, s žalobcem šel před budovu české ambasády, uvnitř si však již všechno vyřizoval žalobce sám a žalobce ani neví, proč člověk, který mu věci vyřizoval, zvolil vízum právě do ČR. Když se na to ptal, odpověděl mu, že je důležité, aby odjel, takže žalobce skutečně neví, proč zvolil právě Českou republiku. Předpokládá, že volba ČR byla pro něho nejpříjemnější. Člověk, který toto vše zařizoval, byl ten, kterého žalobce potkal v Jihoafrické republice. V té době měl žalobce ještě nějaké peníze od své matky, část těchto peněz mu dal. Tento člověk žalobci řekl, že žalobce pro něho bude pracovat a on mu za to všechno vyřídí. Z Jihoafrické republiky žalobce odlétal do Paříže, ovšem už s jiným člověkem než s tím, který mu vyřizoval pas a pomáhal s vyřízením víza. Byl to ale člověk, kterého mu „tento“ přidělil. Když přiletěli do Paříže, uvedený muž mu řekl, aby mu dal svůj pas, což žalobce učinil a řekl mu, že dál bude pokračovat v cestě se třemi lidmi, které mu určil. Od té doby už žádný cestovní pas žalobce neměl, jediným dokladem, který v té době měl, byla studentská kartička. Pokud jde o pas, který odevzdal onomu člověku na letišti, neptal se ho, proč jeho pas chce. On mu však řekl, že ho k něčemu potřebuje a že se s ním ještě vrátí. Byli v zóně, kde se dalo posadit, tak si tam žalobce sedl a tam za ním přišli uvedení tři lidé, které mu

onen člověk přidělil, aby s ním pokračovali v cestě. Žalobce věděl, že pas se mu již nevrátí. Přesně to bylo tak, že když přišli uvedení tři lidé, kteří s ním měli pokračovat v cestě, žalobce se jich ptal, kdy se uvedený člověk vrátí, oni mu odpověděli, že se vrátí a aby s nimi pokračoval dál. Nebylo to ale tak, že by mu řekli, aby s nimi pokračoval v cestě, ale řekli žalobci, že půjdou do nějakého domu a že ten člověk, kterému odevzdal pas, se tam vrátí. S těmito lidmi byl společně v Paříži žalobce dva nebo tři týdny, jednalo se o lidi, kteří v Paříži pracovali a bydleli a společně v jejich bytě pak s nimi žalobce pobýval. Několikrát se jich pak ptal, kde je ten člověk, kterému odevzdal pas, oni řekli, že se vrátí a že teď je čas, aby si vyřizoval azyl. Všichni tito lidé, se kterými uvedený čas v Paříži trávil, byli z Konga. Jeden z těchto lidí žalobci řekl, že by bylo vhodné, když znali jeho příběh, aby si vyřídil azyl, ale že by nebylo vhodné, aby o azyl požádal v Paříži, protože se tam stalo, že nějaký muž se jménem C., tedy se stejným jménem jako žalobce, spáchal nějaký atentát a vyřízení víza v Paříži by byl pro žalobce proto problém. Navrhl mu tedy, aby odjel do Nizozemí, tam si požádal o azyl a pomohl mu se zakoupením jízdenky. Žalobce měl obavy odjet bez pasu z Paříže, tito lidé, s nimiž o své situaci několikrát hovořil, ho však přesvědčili, aby do Nizozemí odjel, že když už je v Evropě, nemusí mít žádné obavy.

78. K „vyvezení“ z věznice důstojníkem na dotaz soudu žalobce uvedl, že systém věznic v Kongu je zcela jiný než v ČR, běžně se tam převáželi vězni z jedné věznice do druhé, a to běžnými dopravními prostředky, třeba autobusem nebo minibusem. Stejná situace byla i v případě žalobce, když uvedený důstojník převážel jiné vězně do jiné věznice, žalobci řekl na určitém místě, aby vystoupil a ostatní pak vezl dál. Žalobce tehdy odjížděl s uvedeným důstojníkem a dalšími vězni policejním džípem, jeli s nimi ještě nějakí policisté, které v otevřené části vozidla seděli na sedačkách a vězni pak leželi pod jejich nohama.
79. Na dotaz soudu, čeho se žalobce obává při návratu do Konga, když nebyl politicky organizován, uvedl, on sám nikdy nebyl předveden před soudce, pouze podepsal dokument, o kterém hovořil, takže ani neví, jestli byl a za co odsouzen. Bojí se návratu do Konga, kde jsou u moci stejní lidé a kde byl mučen, z čehož měl i zdravotní problémy a tohoto stejného se obává znovu. Žádným rozhodnutím žádného orgánu nebyl totiž osvobozen. Dále sdělil, že ví, že v Kongu dochází poměrně často k zabíjení lidí, kteří nic neprovedli, pouze se domáhají výkonu svých práv. V Kongu často dochází k masakrům, dokonce se stalo, že v nedávné době byli v Kongu zabiti dva cizinci, jeden Švéd a jedna Američanka, kteří přijeli situaci do Konga vyšetřovat. V nedávné době byli sice v Kongu volby, ve funkci je nový prezident, ale jinak ve funkcích zůstali stejní lidé, takže to vše jsou důvody, pro které se bojí návratu do Konga. Informace o situaci v Kongu, jež uvádí, získává běžně na internetu z oficiálního webu OSN, o problémech v Kongu se diskutovalo i

na půdě Evropské unie nebo informace zjišťuje z tisku, např. z francouzských či amerických novin. O situaci, která v Kongu panuje, se zajímá.

80. Dále uvedl ke svému zdravotnímu stavu, že když přijel do ČR, měl ulomený zub, což bylo důsledkem fyzického mučení a často ho bolívala také hlava. Když byl přijat do azylového střediska v Zastávce u Brna, nakontaktovali ho na psychologa, se kterým hovořil. Když pak byl hospitalizován v Havířově, tam také dostal kontakt na azylové centrum a tam mu doporučili návštěvu psycholožky. U ní byl vícekrát, např. proto, že nemohl spávat. Byla to psycholožka z Havířova, jak již uvedl, byl u ní vícekrát a mezi jednotlivými návštěvami bývala pauza dva až tři týdny, což může také doložit. Uvedená psycholožka žalobci doporučila i další lékaře kvůli jeho dalším potížím a říkala také, že by si mohl nechat předepsat i nějaká antidepresiva. Následně žalobce byl u několika lékařů. Byl u všeobecného lékaře, a to vícekrát, byl u zubního lékaře a u neurologa kvůli bolesti hlavy. Dělal mu také CT vyšetření. Byl pak ještě u dalšího lékaře, neví jaká je jeho odbornost, byl tam s koleny. Myslí si, že nějaké lékařské zprávy ještě k dispozici má. V současné době neví, jestli se jeho zdravotní stav zhoršil, neví, jestli to z lékařských zpráv, které by mohl předložit, vyplývá. Mívá však stále bolesti se záda a koleny, hodně však sportuje, snaží se tedy bolestem předcházet, navíc v ČR chodí do zaměstnání, což je pro něho dobré a jeho zdravotní stav to celkově zlepšuje. Má stále však ještě i psychické problémy, často nemůže spát, usne až nad ránem, za chvíli však musí vstávat do práce. O svých problémech hovoří se svými přáteli a spolupracovníky, což mu doporučila i psycholožka. V současnosti však k žádnému psychologovi nedochází, má to však v plánu, pokud by se jeho zdravotní stav v oblasti psychiky nezlepšoval.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

81. Krajský soud po posouzení obsahu správního spisu a výpovědí samotného žalobce u dvou soudních jednání dospěl k závěru, že ze strany žalovaného byl náležitě zjištěn skutkový stav věci a také správně právně posouzen a věc byla také náležitě a podrobně zdůvodněna v rozhodnutí žalovaného. Soud své stanovisko odůvodňuje následovně:
82. Pokud jde o azylový příběh žalobce, tak jak ho tento podává, soud ho za pravdivý nepokládá, a to z následujících důvodů. Zásadním, co způsobuje snížení důvěryhodnosti žalobce, jsou skutečnosti, o kterých hovoří v souvislosti s jeho pobytem ve dvou věznicích v Kongu a dále jsou velmi podstatné skutečnosti týkající se vyřízení pasu a jeho držení, kdy je i dle názoru soudu pro člověka, který

„utíká“ ze své vlasti a chce požádat o azyl v jiné zemi naprosto zásadní věci cestovní doklad.

83. Pokud jde o žalobce a jeho pobyty ve dvou věznicích, z výpovědí žalobce vyplynulo, že byl po dobu pěti až šesti dnů nejprve v jedné věznici, a to ve věznici, která patřila národní zpravodajské agentuře a potom, zhruba rok a pět měsíců ve věznici Ndolo poblíž letiště v Kinshase. Žalobce neuvádí, pokud jde o jeho věznění a způsob, jak s ním bylo ve věznicích zacházeno, shodná tvrzení ve svých výpovědích, kdy byl s ním proveden 2x pohovor v průběhu řízení o azylu. V prvním případě, tedy v případě první věznice, žalobce popisuje, jakým způsobem docházelo k bití a mučení. Jeho tvrzení nejsou totožná (v jednom případě hovoří např. o polévání vodou, podruhé pak o ponořování do vody). Pokud jde o pobyt ve vězení poblíž letiště, kde žalobce strávil poměrně dlouhou dobu (rok a pět měsíců), zejména pokud jde o pobyt v tomto vězení, jeho tvrzení jsou naprosto rozdílná. Jednou hovoří o tom, že v tomto druhém vězení docházelo také k bití a mučení, podruhé však hovoří o tom, že v tomto „druhém“ vězení k bití a mučení nedocházelo, že vězňové byli nuceni provádět pouze nucené práce, vězňové kosili trávu a sbírali odpadky, tedy prováděli práce, které by jinak museli vykonávat vojáci (toto uvedl v doplňujícím pohovoru). U soudního jednání na dotaz soudu pak uvedl, že ve druhém vězení, tedy ve vězení, které trvalo rok a pět měsíců, byli nejprve vězňové bití a mučení, teprve poté, kdy dva vězňové zemřeli, se toto změnilo na nucené práce, kdy uvedl, že vězňové sbírali kamení, čistili trávníky, prostě dělali těžké práce.
84. Soud uvádí, že za situace, kdy žalobce jako jediný důvod opuštění Konga uvádí, že se účastnil 19. 1. 2015 demonstrace, byl při ní zatčen a uvězněn, kdy pobýval celkem ve dvou věznicích, v první pouze několik dnů a následně ve druhé více než rok, téměř rok a půl a obává se návratu do Konga proto, že má obavy při příletu zpět do Konga, že by mohl být opět uvězněn, mučen, týrán apod., že by si mladý člověk, který do 19. 1. 2015 v Kongu neměl vůbec žádné problémy, nepamatoval, s poměrně krátkým časovým odstupem, jak s ním bylo v jednotlivých věznicích zacházeno. Pokud jde o druhou věznici poblíž letiště, nejprve tedy žalobce hovořil v tom smyslu, že v této věznici byl také bit a mučen, podruhé však hovoří tak, že toto bylo pouze v prvním vězení, které trvalo jen několik dnů, a ve druhém vězení byl nucen podstupovat pouze nucené práce, když u soudního jednání pak hovoří v případě druhé věznice nejprve také o bití a mučení a až poté, kdy měli dva vězňové zemřít, již pouze o výkonu nucených prací.
85. Pokud by tedy byla skutečnost taková, že žalobce utíká z Konga z obavy před bitím a mučením ve vězení a z tohoto důvodu se obává návratu zpět, zajisté by si dobře pamatoval, jakým způsobem s ním bylo zacházeno v první a druhé věznici, co vše musel podstupovat, jak s ním dozorcí jednali. Soud pokládá rozpory ve výpovědi

žalobce v tomto směru za velmi podstatné pro daný azylový příběh žalobce, za skutečnost, která výrazně zmenšuje věrohodnost příběhu žalobce.

86. Další významnou skutečností, která také výrazně snižuje věrohodnost žalobce, je skutečnost, kdy rozdílně hovoří u pohovorů v Nizozemí a pohovorů v České republice ohledně získání svého pasu a jeho držení, tedy ohledně veškerých skutečností ohledně uvedeného cestovního dokladu, kdy soud uvádí, že v situaci, ve které se měl žalobce ocitnout, by najisto musel vědět, zda si cestovní pas vyřizoval sám, kdy a kde, nebo zda mu ho vyřizoval někdo jiný, a jak to s jeho cestovním pasem bylo dál po jeho vyřízení. Soud je toho názoru, že v takovéto situaci je pas pro každého člověka zásadním dokladem a není tedy možné, aby si žalobce nepamatoval tak zásadní skutečnosti, zda se jedná o pas pravý či falešný, zda si nechal vyhotovit sám či prostřednictvím člověka, který mu v odchodu z Konga pomáhal a navíc v pase, jehož kopii si nechal žalovaný předložit a založil do správního spisu, se skutečně nachází přechodová razítka, a to z doby, kdy žalobce měl údajně být ve vězení v Kongu.
87. Je skutečností, že z pohovorů ohledně azylového řízení v Nizozemí vyplývá - žalobce uvádí, že cestovní pas si vyřizoval sám u Ministerstva zahraničních věcí v Kongu, ve města Kinshasa, při vyřizování pasu musel tam předložit voličský průkaz, což je jediný dokument, který potřebuje pro vydání cestovního pasu. V protokolu o provedeném pohovoru v rámci azylového řízení v České republice uvádí, že pas si nevyřizoval sám, že mu ho vyřizoval „prostředník“ v Jihoafrické republice, asi 14 dnů před odletem do Paříže, neví, zda se jedná o pas pravý či falešný, tento prostředníkovi po příletu do Paříže na jeho žádost odevzdal, takže od té doby již pas neměl a jediným dokladem, který měl od té doby, byla studentská kartička.
88. V této souvislosti soud uvádí, že ve spise je založena také žádost o schengenský vízum, v níž je uvedeno, že pas byl žalobci vydán a jeho platnost byla od 16. 8. 2013 do 15. 8. 2018, dle žádosti o vízum tedy pas měl být žalobci vydán v Kinshase již v roce 2013, nikoliv jak později žalobce tvrdil, že byl vydán až 14 dnů před odletem do Paříže, kdy si tento pas nevyřizoval žalobce, ale vyřizoval mu ho prostředník navíc pak z kopie pasu, která je také součástí správního spisu, vyplývá, že žalobce měl v prosinci roku 2015 překročit hranice Konga, přičemž tuto dobu se měl žalobce nacházet ve vězení v Kongu.
89. Ani v průběhu soudního řízení, kdy na skutečnost ohledně vydání pasu byl soudem výslovně dotazován, tyto rozpory žalobce neodstranil a uváděl, že pokud v protokolu o azylovém řízení v Nizozemí jsou ohledně pasu uváděny jiné skutečnosti než později v průběhu řízení o mezinárodní ochranu v ČR, bylo to dle žalobce dáno tím, že v Nizozemí u jeho výsledku nebyl přítomen osobně

tlumočník, byl pouze na telefonu, takže si nemuseli s žalobcem dobře rozumět, nebo žalobce odpověděl nesprávně na položenou otázku.

90. Toto tvrzení žalobce v průběhu soudního řízení se soudu jeví jako tvrzení ryze účelové, a to proto, že z podkladů, které byly zaslány nizozemskými orgány České republiky, nic takového nevyplývá, navíc je to v rozporu i s přechodovým razítkem v pase žalobce, jehož kopie je založena ve správním spise, kdy ani k tomuto žalobce nikdy nic neuvedl.
91. Je totiž dle názoru soudu naprosto nepravděpodobné, aby žadatel o udělení azylu v Nizozemí byl vyslýchán příslušnými pracovníky bez osobní přítomnosti tlumočníka, tato skutečně z podkladů zaslaných z Nizozemí vůbec nevyplývá a navíc tuto skutečnost žalobce uvádí poprvé až průběhu soudního řízení.
92. Skutečnosti, které uvádí žalobce v průběhu řízení o udělení azylu v ČR a které uváděl v souvislosti s řízením o azylu v Nizozemí, tedy skutečnosti týkající se vydání pasu, jsou naprosto rozdílné. Dle názoru soudu žalobce ani v průběhu správního řízení, kdy byl se všemi podklady pro vydání rozhodnutí seznámen, nikdy neuváděl přítomnost tlumočníka pouze po telefonu. Navíc v řízení o azylu v Nizozemí ohledně svého pasu tvrdil, že ho nemá proto, že ho ztratil během letu a v průběhu řízení před správním orgánem v České republice pak uváděl, že v Paříži ho odevzdal zprostředkovateli, který ho po něm žádal, aniž by mu blíže vysvětlil důvod, pro který pas potřebuje.
93. Soud setrvává v tomto směru na svém stanovisku o účelovosti tvrzení žalobce, a to i na základě tvrzení ohledně pasu, která jsou dle soudu naprosto nevěrohodná a soud je v souladu s názorem žalovaného v tom, že pas pro člověka, který utíká ze své země do jiné země je naprosto zásadním dokladem a člověk v takovéto situaci musí přece jednoznačně vědět, zda si pas vyřizoval sám a ve kterém období, nebo že mu ho vyřizoval někdo jiný a kdy, zda ho odevzdal nějakému člověku nebo ho ztratil. V tomto směru ve výpovědích žalobce je mnoho rozporů, což jednoznačně budí velkou nedůvěru vůči žalobci a pravdivosti jeho výpovědí ohledně jeho azylového příběhu, když své rozpory žalobce nevysvětlil ani v průběhu jednání před soudem.
94. Pokud jde o žalobce samotného, ten uváděl, že nebyl nikdy organizován v Kongu v žádné politické straně, zúčastňoval se pouze občanského života, zúčastnil se pouze jedné demonstrace 19. 1. 2015, která byla namířena proti tehdejšímu prezidentovi, alespoň jak vypověděl a vůbec poměrům v zemi, když při demonstraci byl zatčen a uvězněn.
95. Žalobce nepředložil žádné podklady, týkající se jeho věznění, když dle jeho tvrzení je předložit nemohl, neboť žádné podklady nemá.

96. Soud proto musel, tak jako žalovaný, azylovému příběhu žalobce, tak jak ho podával, buďto uvěřit, na základě skutečností, které tvrdil, anebo jeho tvrzení pokládat za nevěrohodné.
97. Soud tvrzení žalobce pokládá stejně jako žalovaný za nevěrohodné hlavně s ohledem na to, jak líčí svůj pobyt v obou věznicích, tedy v otázce mučení, bití, polévání vodou či nucených prací, kdy v tomto ohledu jeho výpovědi nejsou totožné a také v otázce pasu, jeho vydání, resp. všech skutečností týkajících se pasu, o nichž hovořil.
98. Soud pak má za jednoznačně postavené na jisto, že žalobce nijak politicky angažován v Kongu nebyl, nebyl tedy konžským státním orgánům do 19. 1. 2015 znám. Výpovědi žalobce ohledně jeho věznění nejsou konzistentní a ani ohledně pasu, soud jeho azylovému příběhu neuvěřil.
99. Navíc žalobce se po téměř jednom a půl roce měl dostat z vězení tak, že jeden z důstojníků, který do druhé věznice docházel za vězni, s ním často hovořil, žalobce si oblíbil proto, že byl klidný člověk, nedělal problémy, byl věřící, modlil se a pocházel ze stejné oblasti jako matka žalobce a z vězení ho proto dostal.
100. Ani na dotaz soudu nedokázal žalobce odpovědět, proč uvedený důstojník vyvezl z věznice pouze jeho, na jistém místě ho vysadil a řekl mu, ať odejde, přičemž ho „vyvážel“ tehdy z věznice spolu s dalšími několika vězni, které převážel do jiné věznice.
101. V tomto směru se soudu jeví i tento příběh jako smyšlený, tedy příběh o tom, jak se žalobce dostal z věznice, protože se soudu jeví zcela nemožné, aby jistý důstojník, který do věznice docházel, „jen tak“, žalobce z věznice vyvezl a pustil ho ven a umožnil mu odejít ze země. Za této situace by zajisté uvedený důstojník riskoval, co mu bude za takovéto jednání hrozit, pokud se to zjistí, když žalobce sám připustil u soudního jednání na dotaz soudu, že uvedený důstojník i dle žalobce tím něco riskuje, nevěděl však přesně co, udělal však to, že předstíral, že žalobce převáží do jiného vězení a nechal ho volně odejít.
102. Celý příběh s uvězněním žalobce se tedy soudu jeví jako vyfabulovaný, postavený na skutečnosti ohledně politické a bezpečnostní situace v Kongu v roce 2015, a také na tom, že v uvedeném roce v lednu k velké demonstraci v Kinshase v Kongu skutečně došlo.
103. Pokud jde o situaci v Kongu a zprávy, z nichž žalovaný vycházel ohledně politické a bezpečnostní situace v Kongu a které jsou založeny ve správním spise,

soud k tomuto uvádí, že se všemi zprávami byl žalobce seznámen, jak ze správního spisu vyplývá a i dle názoru soudu bylo naprosto v pořádku, že byly vyžadovány zprávy o situaci v Kongu již z r. 2015, byly však vyžadovány i zprávy za pozdější období, tedy i období roku 2016, 2017 a 2018 a soud toto pokládá za správné z toho důvodu, že bylo nutné zjistit, s ohledem na skutečnosti, které tvrdil žalobce, ohledně manifestace v lednu 2015, jeho zatčení a uvěznění, že byly vyžadovány zprávy o situaci v Kongu již za rok 2015, ale i za následující období, tedy za období let 2016, 2017 a 2018 a soud tyto zprávy, které žalovaný vyžádal, nepokládá za zprávy neaktuální.

104. Pokud jde o materiály, které pak předkládal v průběhu správního řízení žalobce, i dle názoru soudu nebylo potřeba, aby byly tyto informace překládány do jazyka českého, neboť dle názoru soudu žalovaný měl dostatek zpráv o aktuální situaci v Kongu, a jeho závěry citované v rozhodnutí žalovaného obecně o situaci v Kongu jsou stejné, jak je popisuje samotný žalobce. Nebylo však potřeba tyto zprávy překládat, a to z toho důvodu, že ani žalobce netvrdil, že ze zpráv a podkladů, které založil, by vyplývalo, že tyto podklady či některý z nich se dotýkají přímo osoby žalobce nebo že na fotografiích, či na některé z nich by byl při nějaké demonstraci nebo nějaké jiné „akci“, zachycen samotný žalobce, čímž by chtěl žalobce prokazovat důvěryhodnost svého azylového příběhu. V tomto směru se žalovaný dle názoru soudu v souladu s ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu podrobně situací v Kongu zabýval, dospěl k závěru, že obecně je situace v Kongu taková, jak ji vylíčil žalobce, nikoliv však, že by se dotýkala samotného žalobce, kdy jeho výpovědi i soud připisuje vysokou míru nevěrohodnosti z důvodů, které výše uvedl.
105. Soud tedy dospěl k závěru, že v případě žalobce po provedeném dokazování nebylo zjištěno, že by byly naplněny podmínky ust. § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu.
106. Žalobce také namítal, že žalovaný se řádně nezabýval jeho zdravotním stavem, kdy v důsledku bití a mučení ve vězení v Kongu utrpěl ulomení zubu, který si nechal spravit v České republice, má problémy s koleny, bolesti hlavy, trpí nespavostí a v důsledku toho kromě jiných lékařů navštěvoval určitou dobu také psycholožku, která mu byla doporučena.
107. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by se žalovaný řádně nezabýval těmito skutečnostmi, jež žalobce uváděl. Žalobce však založil do správního spisu pouze jednu lékařskou zprávu, a to z ORL oddělení Nemocnice Havířov, která se však týkala hospitalizace žalobce v důsledku zánětu mandlí, když v této nemocnici žalobce o žádných jiných svých problémech nehovořil, ač se ocitl ve zdravotnickém zařízení České republiky. Tuto lékařskou zprávu žalovaný zhodnotil, ovšem

nejednalo se o žádný tak závažný zdravotní problém, k němuž by bylo nutno přihlížet, a navíc byl pobytem v nemocnici v Havířově vyřešen. Pokud pak žalobce hovořil o tom, že delší dobu navštěvoval psychologa v důsledku toho, že míval bolesti hlavy, trpěl nespavostí, a to v důsledku pobytu ve vězení v Kongu a způsobu zacházení s ním, v tomto směru žádnou zprávu správnímu orgánu nepředložil, ale žádnou takovouto zprávu, ač o návštěvě psychologa hovořil i u soudu, nepředložil ani v průběhu soudního řízení. Pokud by žalobce měl v oblasti psychické závažnější problémy, navštěvoval z tohoto důvodu psychologa, zajisté mohl předložit zprávu, a to už i žalovanému, když to neučinil, alespoň soudu v průběhu soudního jednání. Nic takového však neudělal, takže i v tomto směru soud pokládá tvrzení žalobce za účelové a zdůrazňuje, že není pravdou, že žalovaný by se jeho zdravotními problémy řádně nezabýval.

108. Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí, rodinnou sociální a ekonomickou situací žalobce se žalovaný zabýval, v tomto směru zdravotní stav zhodnotil ve svém rozhodnutí na straně 15 první odstavec svého rozhodnutí a s tímto závěrem žalovaného se i soud zcela ztotožňuje.

109. V případě žalobce tedy nebyly splněny ani podmínky podle ust. § 14 zákona o azylu a udělení azylu z humanitárních důvodů.

110. Pokud nebyly splněny důvody pro udělení azylu dle § 12 či § 14 zákona o azylu, bylo povinností žalovaného se zabývat tím, zda v jeho případě jsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Soud uvádí, že stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce se nejedná o člověka, který by byl v Kongu pronásledován za uplatňování politických práv, tedy že by byl „politickým“ vězněm, neboť přímo ze skutečností, které sám uvedl, vyplynulo, že nebyl členem žádné politické strany či organizace, do 19. ledna 2015, kdy se pouze jako běžný občan zúčastnil povolené demonstrace proti stávajícímu prezidentovi a poměrům v zemi, žil zcela normální poklidný život v Kongu, se státními orgány žádné problémy neměl. Žalobce se tedy zcela evidentně v Kongu nijak politicky neangažoval a v podstatě si ho žádný státní orgán či veřejná instituce „nevšímala“. Pokud žalobce líčil svůj azylový příběh před správním orgánem ve dvou pohovorech a poté u soudu u dvou soudních jednání, soud zde uvádí, že vzhledem k řadě nesrovnalostí ohledně způsobu zacházení s žalobcem ve věznicích v Kongu a zejména nesrovnalostí ohledně vyřizování pasu, se soud ztotožnil, jak uvedl již výše, se stanoviskem žalovaného v tom, že žalobcův příběh se s ohledem na nevěrohodnost jeho osoby jeví rovněž jako nevěrohodný a za této situace zde není žádná „přiměřená pravděpodobnost“, že by žalobce při návratu či po návratu do Konga měl být v hledáčku policie či jiných orgánů v Kongu. Soud se ztotožnil se stanoviskem žalovaného v tom, že s ohledem na tyto skutečnosti, zejména nevěrohodnost jeho výpovědí, žalobce nelze považovat za osobu z hlediska

současného vládnoucího establishmentu v Kongu za osobu nepohodlnou, která by měla být vystavena zvýšené pozornosti ze strany policie či jiných státních orgánů, či dokonce uvězněna. Žalovaný popisoval podrobně v odůvodnění rozhodnutí, že skutečně politická a bezpečnostní situace v Kongu není zcela jednoduchá, zejména na východě DRK, v této oblasti však žalobce nežil ani před svým odchodem z Konga, kdy do svého odchodu žil v Kinshase, tedy v hlavním městě, takže nevidí nejmenší důvod, proč by se měl zejména do velmi problémových oblastí vracet a toto vyplývá i z odpovědi na dotazy, které poskytlo Ministerstvo zahraničních věcí ČR Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky 21. 5. 2015, kdy ministerstvo zahraničních věcí uvedlo, že neúspěšný žadatel se po návratu zařadí do běžného života společnosti a vede život, který vedl předtím, než se pokusil o emigraci do Evropy. Konžská demokratická republika nepostihuje své občany proto, že se v zahraničí pokusili získat mezinárodní ochranu. Migrace do rozvinutějších zemí světa (zejména Belgie a Francie) je v konžské společnosti brána jako legitimní způsob, jak si zlepšit sociální postavení a zasíláním výdělků zvýšit příjmy rodiny žijící v Konžské demokratické republice. Tyto osoby tedy nejsou v KDR postihovány proto, že se v zahraničí pokusily získat mezinárodní ochranu. Není v kapacitě KDR sledovat pohyb a historii svých občanů. Stát nemá informaci o tom, kolik občanů v KDR je, státní správa je neefektivní a přetížená, neexistují funkční centrální registry. Čelí-li někdo v KDR potížím při kontaktu se státními orgány nebo z důvodů zhoršené bezpečnostní situace (některé oblasti na východě KDR), je možné se přestěhovat do jiné části země.

111. Soud tedy po provedené dokazování dospěl k závěru, že žaloba žalobce důvodná není a proto ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
112. Pokud jde o náklady řízení, žalobce ve věci neměl úspěch, proto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o žalovaného, tomu žádné náklady kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. července 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.